

- ⊕ **Art i museus:** Quatre maneres d'acostar-se a Joan Ponç
- ⊕ **Teatre:** 'L'elisir d'amore' dirigida per Mario Gas
- ⊕ **Estrenes:** 'Molly's game' d'Aaron Sorkin

INDIGNACIÓ PEL MANTENIMENT DE JUNQUERAS

NOSALTRES NO SOM D'EIXE MÓN

EDITORIAL *Nosaltres no som d'eixe món*

ANÀLISI *La duresa del Suprem complica jurídicament el retorn de Puigdemont*

ANÀLISI *'El manteniment de Junqueras a la presó és una advertència per al nou govern'*

El paisatge desert davant la presó d'Estremera. A.B.

ESPAÑA NO SE RINDE

MAIL OBERT DE MERCÈ IBARZ Dies de censura

OPINIÓ CONTUNDENT DE JOAN RAMON RESINA La violència com a identitat

ANÀLISI DE L'ARAVOT L'estat espanyol ataca amb el finançament la viabilitat de l'autogovern dels Països Catalans

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

NOSALTRES NO SOM D'EIXE MÓN

No sé si dir que és sorprenent o que és indignant, però el fet clar és que les cançons que varen ser himnes contra la dictadura franquista tornen a tenir plena rellevància el 2018. Com si no haguera passat el temps.

Després de llegir ahir els presumptes arguments usats pels jutges del Tribunal Suprem per a mantenir en presó Oriol Junqueras, per exemple, és gairebé impossible que no et retornen al cap els versos de Raimon: 'hem vist tancats a la presó / homes plens de raó'.

—
Aquell 'jo dic no', aquell 'nosaltres no som d'eixe món' se'ns fa present de manera inevitable davant l'argumentació que els magistrats pretenen colar en la seua explicació, una argumentació que, de fet, implica la demolició completa de les garanties democràtiques. Així, en un paper oficial els jutges s'han atrevit a escriure que 'és cert que no consta que el recurrent [Junqueras] haja executat personalment actes violents concrets. Tampoc no consta que donés ordres directes en aquest sentit. Però mitjançant de la defensa pública de la independència unilateral i fora de tota consideració i respecte a la llei vigent a l'estat [...] ha empès els partidaris de la seua posició a mobilitzar-se públicament, ocupant espais públics

amb la finalitat de fer efectiva la declaració d'independència'. Per tal que ho entenguem, això vol dir que els magistrats encarregats de redactar el text saben i són conscients que Junqueras no ha comès el delictes que volen imputar-li i pel qual el mantenen en presó preventiva. En el text també queda ben clara la raó real per la qual romandrà a Estremera, que no és sinó 'la defensa pública de la independència unilateral'. Com a concepte. Com a idea. Com a projecte polític, fins i tot si ha estat votat per la població.

—
Però com que tenen el problema que defensar la independència encara no és cap delictes i d'això no el poden acusar, aleshores els jutges retorcen l'argument per encabir-hi com siga la violència, necessària i imprescindible per a sostenir el delictes inexplicable de rebel·lió i sedició. I així arribem a l'exposició estel·lar de la resolució del recurs. Poques línies més avall afirmen, literalment: 'El recurrent, que actuava com a vice-president del govern au-

Aquest inqualificable comportament de la justícia espanyola hauria de servir com a base i argument per a proposar un full de ruta republicà que no prevegi ja el que, de fet, queda demostrat que és impossible

tonòmic, no podia ignorar que, impulsant els seus partidaris a mobilitzar-se contra l'estat, els impulsava a enfrontar-se físicament amb les forces que pretenien el compliment de les normes d'aquest estat.' Amb la qual cosa, pretenen inferir que Junqueras, al final, seria culpable del comportament de la Guàrdia Civil i de la violència, aquesta sí, desencadenada pels cossos policials el primer d'octubre. La conclusió és tan insostenible com insultant i irritant, encara més quan veus que no aporten cap prova que hi haja hagut cap enfrontament físic entre 'els seus partidaris' i les 'forces que pretenien el compliment de les normes d'aquest estat'. Perquè no hi va haver baralles. Perquè no es van atacar aquelles forces. Només hi va haver una resistència pacífica a l'agressió violenta i unilateral ordenada pel govern del PP, resistència pacífica que els tribunals espanyols d'una manera desvergonyida converteixen en argument per a demostrar el que és indemostrable i per a mantenir així a la presó, com un ostatge, a l'encausat, un home ple de raó que es diu Oriol Junqueras.

Entenc perfectament la irritació, la ràbia i la indignació que genera aquest raonament –supose que, malgrat tot, aquesta és la paraula. I encara entenc més la sensació d'impotència que genera el comportament del Suprem, reflex també suprem de la perversió en què s'ha convertit la pretesa democràcia espanyola. Com passa sempre que es toca el moll de l'os, però, aquesta situació extrema ha de servir, ens ha de servir, per a incrementar la consciència sobre a

què ens enfrontem i per a afinar quins haurien de ser els pròxims passos a seguir.

—

I ací és on hi ha la clau de tot. Aquest inqualificable comportament de la justícia espanyola hauria de servir com a base i argument per a proposar un full de ruta republicà que no prevegi ja el que, de fet, queda demostrat que és impossible. Espanya no reconeixerà mai ni de cap manera la voluntat democràtica dels catalans. I, per tant, no acceptarà res del que pugui fer el pròxim govern de la Generalitat en defensa no ja de la República proclamada sinó ni tan sols en defensa del dret a defensar la independència del país. Siga quin siga el pacte final de govern, cal assumir que a efectes polítics, més enllà dels purament administratius, la legislatura serà inexistent. I la capacitat de fer res en la línia de la voluntat popular, basant-se en la legitimitat de l'estat autonòmic, nul·la. Cal, en conseqüència, una proposta que tinga en compte això i que explique als dos milions d'electors que van revalidar la proclamació de la independència com i de quina manera l'independentisme polític opina que hem de superar aquest túnel cap al passat que ara ens apareix de manera tan clara davant les nostres mirades. La força democràtica, la voluntat popular, la tenim, però ara cal posar-la al servei d'una estratègia que ja no pot preveure el pas de la 'lleï a la llei' com a fórmula de desconexió, com hauríem pogut fer si haguérem viscut en un estat democràtic, amb seguretat jurídica i respectuós de la voluntat popular. ■

DIES DE CENSURA

MERCÈ IBARZ

'Els amants', René Magritte, 1928

Fets i opinions es confonen, les creences personals imperen, un quadre en un museu ofèn, ensenyar et pot dur al jutjat

Censura en diversos terrenys: en l'art, el pensament, l'educació, la feina (si n'hi ha). Potser és l'efecte de les xarxes socials estès al periodisme i l'esfera pública consistent a alimentar la complaença en un mateix a través dels seguidors: potenciar la idea que els lectors, oients, espectadors, piuladors només volen llegir, veure, escoltar les informacions i les opinions que coincideixen amb el seu punt de vista previ. Llegim per revalidar-nos, exigim una revalidació constant del que volem llegir, veure, sentir. Sorpreses, no. Menys encara dissidents. Són temps de creences i de creients, tothom té opinió pròpia, totes les opinions valen igual i compten més que els fets. La curiositat va de baixa.

Ho dic com a comportament general, naturalment. Els mitjans i Twitter tenen unes capacitats fantàstiques d'informar, relacionar fets i persones, formar-se un criteri propi, desvetllar el prodigi de la curiositat. Però aquestes capacitats s'usen poc. Aquesta és la censura: que allò que pot servir per a tant de bo s'estigui podrint. És una forma de censura perquè ataca de rel el pluralisme, la polèmica, el debat, en tant que l'opinió pública es decanta així cap a formes tribals de relació. Només compta que et donin la raó. Que ens facin pensar, dubtar, preguntar-nos, que ens informin, no gaire. Que ens contradiguin, de cap de les maneres. És clar que a tots ens

Què hem de fer amb
les obres d'art de
mirada masculina
tan explícita?
Cremar-les?
Amagar-les?

És la censura
que corroeix
l'expressió pública,
ataca l'expressió
individual i mina
l'ensenyança i el
treball docent

agrada que ens donin la raó, però ¿i si fos més interessant que no te la donin, tal com van les coses?

Alguns exemples. El Museu Metropolita de Nova York, el Met, ha hagut de fer front a una petició d'una visitant acompanyada de deu mil signatures que exigia la retirada d'un quadre de Balthus, *El somni de Thérèse*, pel fet de ser 'sexualment suggeridor'. És una tela de l'any 1938, força coneguda, d'aquest pintor del despertar de la pubertat i del desig sexual. Què hem de fer amb les obres d'art de mirada masculina tan explícita? Cremar-les? Amagar-les? El director del Met ha respost que no retiraria l'obra i celebra 'un moment com aquest que propicia el debat. L'art és un dels mitjans més significatius que tenim per a reflexionar sobre el passat i sobre el present, per observar així la contínua evolució de la cultura a través d'una discussió informada i respectuosa amb l'expressió creativa'.

Si anem cap al Brasil, que preguntin a la filòsofa Judith Butler, que va ser agredida al novembre a l'aeroport, només d'arribar-hi per fer una conferència. La va rebre una campanya monumental, de centenars de milers de signatures i gran xi-varri a les xarxes al crit de 'Cremem la bruixa'. Una associació conservadora l'acusa d'atemptar contra la família pels seus llibres sobre les identitats de gènere. Discussió informada? Respecte per l'expressió intel·lectual? Respecte pels diferents? Ho veus per YouTube i fa esfereir.

En l'educació, fer la teva feina et pot portar al jutjat. Sis professors de l'institut de Sant Andreu de la Barca han hagut de testificar per un debat a l'aula l'endemà de l'1 d'octubre, denunciats per algunes famílies d'haver promogut la iniciativa i d'haver 'malparlat' dels seus pares als fills de guàrdies civils. Quan va saltar als mitjans, m'hi vaig referir en un article per dir que si els alumnes l'endemà del debat es van concentrar davant l'institut, donant prova del neguit –en silenci–, és que estan sent ben educats i ensenyats en aquest institut. Els professors han declarat al jutge que el debat el van demanar els alumnes i cap professor no va criticar la guàrdia civil. No hi ha motiu per a no creure'ls, els adolescents volen saber, necessiten parlar, aquells dies tots necessitàvem parlar, encara ho necessitem. Els mitjans més grans, però, no van incloure la versió dels professors.

És la censura que corroeix l'expressió pública, ataca l'expressió individual i mina l'ensenyança i el treball docent. La força de les imatges –un quadre en un museu, una foto en un diari, una escena de televisió– és tan gran que substitueixen la vida. És allò del pintor belga Magritte i la pipa que no és una pipa (sinó una representació d'una pipa), quadre que en totes les versions es titula *La traïció de les imatges*. Revisar la relació que tenim amb les imatges és qüestió de supervivència personal i col·lectiva. També de les imatges que es fan amb paraules i arguments que repeteixen opinions com si fossin fets, perquè en realitat no volem saber. ■

LA VIOLÈNCIA COM A IDENTITAT

JOAN RAMON RESINA

Imatge de la violència policíaca de l'1 d'octubre. ARXIU

«La violència acaba exhaustint-se quan no té cap altre motor que ella mateixa. Quan arriba al seu màxim grau, fa implosió, desmoralitzant els seus partidaris»

S abíem que si Catalunya fracassava en l'intent d'independitzar-se, la reacció de l'estat seria demolidora. La invocació de l'article 155 no ha estat més que la fulla de parra, un legalisme molt prim per a justificar l'agressió sense matisos. Per això la suspensió a partir del dia 17 no canviarà res. Catalunya ja era la peça a abatre abans de l'1 d'octubre, però un cop s'ha aixecat la veda, l'a-por-ellos s'ha convertit en consigna d'un cert patriotisme espanyol. No podia ser de cap altra manera. Les societats necessiten un enemic per a cohesionar-se i la violència acostuma a ser el ciment. Això és cert sobretot en èpoques de crisi, quan les pors s'apoderen de la ciutadania i costa encarar el futur. Espanya fa dècades que va iniciar una involució, dissimulada un temps per la bonança econòmica, que es basava en una ficció. Des que va esclatar la crisi (no sols econòmica sinó també constitucional, cultural, de valors) Espanya es va quedar sense horitzó i ara és un país condemnat a una existència performativa, a la inacabable, per absurda, reconstrucció d'una identitat que ja sols s'expressa per mitjà del miratge d'una unitat inassolible. Catalunya, diguem-ho de pas, també sembla condemnada a una existència d'holandès errant, sempre al caire de dissoldre la seva identitat en una aspiració que se li esmuny quan més la té a tocar.

Les societats necessiten un enemic per a cohesionar-se i la violència acostuma a ser el ciment

És un símptoma de la fragilitat de la democràcia espanyola que, mentre la violència de l'1 d'octubre escandalitzava el món, allà s'utilitzés per a legitimar la repressió posterior

Fa més d'un segle que Espanya no s'embarca en guerres exteriors, i ja fa segles que no té cap victòria militar vertadera, si es pondera el paper de l'exèrcit de Wellington a la guerra del francès. Des del segle XVII, gairebé des de Rocroi, ha estat derrotada en tots els fronts excepte l'interior. Es comprèn que el ressentiment sigui enorme i cerqui vàlvules compensadores. El 'pinxisme' que aquests dies aflora a tots els nivells de l'estat és l'altra cara de la impotència davant el fracàs de l'operació modernitzadora iniciada els anys vuitanta i que ara es revela cosmètica i superficial. Ara bé, un estat no és sinó l'organització social de la violència, i la sobirania, el poder de definir l'enemic. De com administri aquest poder depèn l'estabilitat i el prestigi de l'estat.

És un símptoma de la fragilitat de la democràcia espanyola que, mentre la violència de l'1 d'octubre escandalitzava el món, allà s'utilitzés per a legitimar la repressió posterior. Potser res no defineix millor la diferència espanyola. Quan algun cop he dit que el conflicte hispano-català era fonamentalment un xoc d'identitats, sempre hi ha hagut algú disposat a negar-ho. La correcció política, d'una banda, i l'idealisme, d'una altra, amaguen el problema sota una catifa de llocs comuns. Però vet aquí que una gran part dels espanyols, compresos els qui viuen a Catalunya, s'identifiquen amb la violència de l'estat, la fan seva, l'aplaudeixen i l'encoratgen. Demanen sang. I presons. I linxaments mediàtics. Tota circumstància, per petita que sigui, és ocasió de càstig, es tracti d'unes peces d'art en què ningú s'hauria fixat si haguessin estat en qualsevol museu fora de Catalunya, o del fet que en una escola de Terrassa un mestre faci un 'referèndum' per a escollir els delegats de classe (ja es persegueixen els mots, com sempre passa a les dictadures), per no parlar de la persecució de la mateixa crítica de la violència, o, en fi, de les denúncies de l'ensenyament, un clàssic de l'assalt a l'autonomia, intentat un cop i un altre, com la presa de Jericó, a còpia de voltar les muralles amb la trompeteria donant tota la seva potència d'escàndol.

Els qui saluden la violència no són espectadors sinó actors per institució interposada. Per molts, l'1 d'octubre fou el senyal per a passar comptes. En pocs anys s'ha transitat de 'echar una firma contra los catalanes' a la humiliació sagnant i la impunitat absoluta. En l'independentisme Espanya ha redescobert el boc expiatori al qual traslladar els propis pecats i sacrificar-lo en una cerimònia catàrtica de reconciliació amb ella mateixa.

Hi ha qui es pregunta com ha estat possible un fracàs tan estrepitos de la democràcia. Com és habitual, la resposta ordinària no explica res. S'ha dit, per normalitzar l'excepcionalitat, que cap país tolera l'escissió d'una part del territori. Aquesta explicació és patentment falsa, com ho demostren les diverses escissions de baixa conflictivitat esdevingudes al llarg del segle XX, i els referèndums d'independència organitzats

Què volen dir, doncs, els qui diuen que sentirien la independència de Catalunya com una amputació?

La independència de Catalunya repugna en la mesura que és imaginable

en democràcies avançades com el Regne Unit i el Canadà. Preguntin a qualsevol dels qui avui tronen contra tot el que faci olor de catalanitat en què el perjudicaria una república catalana dins l'espai europeu compartit. Díficilment els respondrà que el preocupa mantenir la capacitat extractiva de l'estat. O que tem la limitació de la mobilitat de les persones. Avui la independència, fins i tot fora de l'espai Schengen, no implica posar fronteres obstructives. Ho demostra la negociació d'un Brexit suau, o més a prop, l'exemple d'Andorra, país extracomunitari pràcticament espanyolitzat. Què volen dir, doncs, els qui diuen que sentirien la independència de Catalunya com una amputació? Ja sobta que l'òrgan triat pels qui se serveixen d'aquesta analogia no sigui mai el cap, que és, per seguir amb la metàfora, el lloc on resideix el cap de l'estat; ni molt menys el cor, reservat per dret natural a Castella (Machado dixit), però ni tan sols el fetsge o l'estómac, ni cap altre òrgan vital. La part amb què es compara Catalunya sol ser un braç, això és, una extremitat útil però no central ni indispensable a la personalitat. És com si la mateixa metàfora relativitzés la integritat del cos constitucionalment indivisible. Acordar a Catalunya una funció purament instrumental en el cos espanyol equival a negar-li les funcions rectora i afectiva; és devaluar-la al nivell de simple pertinença.

La independència de Catalunya repugna en la mesura que és imaginable. I ho és no per estar més ben organitzada o ser econòmicament més viable que la d'altres comunitats amb una pulsio nacional més feble, sinó per avalar-la una identitat impossible de negar i de mal trivialitzar. Per això, la violència no cessarà amb la fi del 155, que n'és merament l'articulació procedimental. Un cop s'ha desfermat, ha de fer necessàriament el seu recorregut.

El 22 de desembre els catalans es van despertar a un malson. Un milió de veïns (no se'n pot dir compatriotes i la paraula conciutadans està definitivament viciada per l'apropiacio partidista) van dir clar i fort que eren espanyols, i que estaven disposats a ser-ho a remolc de la violència, les mentides, la censura i la persecucio dels qui reclamen el dret a decidir democràticament el seu futur polític. L'1 d'octubre fou la prova que Espanya no pot controlar Catalunya si no és amb violència. Aquesta violència, uns la reproveixen i d'altres l'esgrimeixen sense complexos. A la fi la fiscalia ho afina, culpabilitzant la víctima pel fet de patir-la, com si la violència emanés d'un circuit tancat.

L'1 d'octubre va cristal·litzar dues identitats a banda i banda de les urnes, i les del 21 de desembre van acabar de definir-les nítidament. La divisió efectiva, independentment de la distribucio partidista del vot, avui és entre els qui van emprendre un viatge pacífic cap a la dignitat i els qui s'arregleren amb la brutalitat policíaca i la revenja judicial posterior. Hi ha la identitat dels qui reclamen la llibertat dels presos polítics i la

L'1 d'octubre va cristal·litzar dues identitats a banda i banda de les urnes, i les del 21 de desembre van acabar de definir-les nítidament

La violència forma part de l'essència de l'estat. I Catalunya no s'hi pot enfrontar amb una de pròpia, precisament perquè no és un estat

dels qui neguen l'existència de presos polítics, els mateixos que criden a desinfectar les institucions i els mitjans de comunicació, els qui aproven l'arbitrarietat jurídica i amenacen de repetir l'estat d'excepció, els qui proposen indults abans que hi hagi condemnes i els qui posen el crit al cel davant la 'fèblesa' d'indultar, car de què serveix un boc expiatori indultat? Aquestes són les identitats operatives a principi del 2018, les úniques políticament significatives en el sistema binari que dinamitza l'estructura simbòlica de l'estat espanyol.

No ens enganyéssim pas: la violència forma part de l'essència de l'estat. I Catalunya no s'hi pot enfrontar amb una de pròpia, precisament perquè no és un estat. Però la violència acaba exhaurint-se quan no té cap altre motor que ella mateixa. Quan arriba al seu màxim grau, fa implosió, desmoralitzant els seus partidaris. Perquè no és possible respectar la violència per ella mateixa, ni respectar-se qui la practica al marge de tota justificació moral. Aquest és el secret de la resistència pacífica: conservar les cotes més altes de la moralitat. Però la resistència no violenta sols és eficaç quan la víctima la converteix en estratègia, quan del seu patiment en fa una identitat. Mentre els opressors amaguen la violència tant com poden, l'estratègia no violenta intenta portar-la al paroxisme. Convé que es percebi a fi que es devori a ella mateixa. Això és així perquè en la majoria de persones la capacitat d'identificar-se amb el mal és limitada, i arriba un moment que la indiferència i l'equidistància esdevenen insuportables i hom se'n separa a fi de salvar l'autoestima. 📺

Oriol Junqueras abans d'entrar a l'Audiència espanyola. ACN

‘El manteniment de Junqueras a la presó és una advertència per al nou govern’

Tribunals L'advocat i president de l'associació Drets, Sergi Blàzquez, i el catedràtic de dret penal de la UB Joan Queralt analitzen la interlocutòria del Suprem

ROGER GRAELLS I PERE MARTÍ

La decisió de la sala segona del Tribunal Suprem espanyol de mantenir el vice-president Oriol Junqueras empresonat ha indignat bona part de la societat catalana. La interlocutòria emesa pels magistrats culpa Junqueras de la violència que l'estat ha exercit contra els catalans i fa servir arguments polítics per a evitar que el vice-president surti d'Estremera, on és tancat des del 2 de novembre.

Dos advocats han analitzat la interlocutòria per a VilaWeb. Sergi Blàzquez, president de l'associació Drets, creu que la interlocutòria que manté Junqueras a la presó 'és una advertència per al nou govern'. Argumenta que es vol condicionar l'acció política de la Generalitat perquè hi ha una voluntat de càstig i escarment.

'Jurídicament em sembla una barbaritat, està premeditat per a castigar aquestes persones', diu Blàzquez. El catedràtic de dret penal de la Universitat de Barcelona Joan Josep Queralt sosté que la interlocutòria 'és molt

La interlocutòria emesa pels magistrats culpa Junqueras de la violència que l'estat ha exercit contra els catalans

dolenta' perquè manté Junqueras empresonat sense demostrar els delictes dels quals l'acusen.

El problema, segons el catedràtic, és que tot el procés judicial té la 'base viciada' i ara és difícil que els jutges rectifiquin. L'única novetat, destaca, és que la interlocutòria diu que 'ser independentista no és il·legal', però creu que 'és pura retòrica perquè, si la intentes aplicar, ho consideren un delictes'.

En aquest sentit, Blàzquez ironitza: 'Fer crides a la mobilització o manifestar-se per la independència ara serà de-

Concentració per l'alliberament dels presos polítics a Sant Vicenç dels Horts. ALBERT SALAMÉ

licte.' Crítica que l'argument principal del Suprem sigui el risc de reiteració delictiva per la rellevància política de Junqueras: 'El mantenen a la presó per uns presumptes enfrontaments violents al carrer que podrien esdevenir-se si en surt. Això és d'una demagògia absoluta, com dir que no són presos polítics.'

La previsió de Queralt és que Junqueras no sortirà de la presó fins d'aquí a un parell de mesos o tres, un cop constituït el govern, 'sobretot si no és conseller'. En canvi, Blàzquez creu que el fet que Junqueras no sigui conseller no hauria de tenir cap implicació: 'Ara no té cap competència, i la crida a la mobilització –un element perillós pel Suprem– la pot fer igualment des de la presó.'

Es construeix un relat de cara al judici

L'advocat de Junqueras, Andreu van den Eynde, va dir abans de la vista que demanaria el trasllat a una presó catalana en el cas que els magistrats mantinguessin Junqueras empresonat. Queralt sí que veu probable que el traslladin a una presó catalana per poder assistir a algunes votacions al parlament, tot i que això dependrà del jutge. Pel que fa al pròxim pas de la defensa, pot ser una petició al jutge instructor, Pablo Llarena, perquè revisi la presó incondicional, tot i que això requereix que el magistrat interpreti que hi ha hagut algun canvi en la situació del vice-president i en el risc de reiteració delictiva que li imputen.

Blàzquez creu que això que ha passat amb Junqueras és un mal precedent de cara a dijous

Van den Eynde també va criticar que els magistrats del Suprem fessin valoracions polítiques a la interlocutòria. Blàzquez sosté que tant l'Audiència espanyola com el Tribunal Suprem han assumit el relat de la fiscalia i que hi ha una premeditació intencionada de cara al judici.

Dijous vinent són cridats al Suprem el conseller Joaquim Forn, l'ex-president de l'ANC Jordi Sànchez i el president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, que també han demanat de ser alliberats. Blàzquez creu que això que ha passat amb Junqueras és un mal precedent de cara a dijous: 'Tenen mala peça al teler.' En tot cas, la decisió dependrà de Llarena. **U**

La duresa del Suprem complica jurídicament el retorn de Puigdemont

Bèlgica L'advocat Juan Alonso Cuevillas creu que el Suprem 'confirma la pitjor hipòtesi'

PERE MARTÍ

La decisió de Carles Puigdemont sobre si torna o no a Catalunya serà sobretot política, però els dubtes jurídics que pogués haver-hi fins ara s'han acabat amb la interlocutòria que va fer el Tribunal Suprem espanyol per a mantenir Oriol Junqueras a la presó. La defensa del president, que porta l'advocat Jaume Alonso-Cuevillas, esperava la decisió dels tres jutges per veure si hi havia alguna escletxa jurídica que permetés d'obrir un camí de retorn, que establís jurisprudència a la qual agafar-se, sobretot en el cas que l'haguessin deixat en llibertat. Ara queda molt clar, en paraules de Cuevillas, que 'si torna de Bèlgica, el detindran immediatament i el portaran davant el jutge Llarena, qui l'empresonarà'.

Havent estudiat la interlocutòria, l'advocat del president lamenta que es confirmi 'la pitjor hipòtesi', que és que la justícia espanyola no està disposada a rectificar. 'Si apliquessin la llei, l'haurien de deixar en llibertat, perquè ni Puigdemont ni Junqueras no han comès els delictes que els imputen',

Expectació mediàtica en la primera compareixença de Puigdemont a Brussel·les. ACN

'Si torna de Bèlgica, el detindran immediatament i el portaran davant el jutge Llarena, qui l'empresonarà'

subratlla Cuevillas. L'advocat evita de posicionar-se sobre si Puigdemont ha de tornar o no perquè és una decisió 'personal', però admet que el cas de Junqueras és 'un element que ha de tenir en compte'. També recorda que l'alternativa 'no és gens agradable, perquè implica quedar-se vint anys a Bèlgica'.

Puigdemont manté la voluntat de ser investit presi-

dent i la seva formació política, Junts per Catalunya, ha reiterat que només el votarà a ell com a candidat. JxCat estudia fórmules per a fer-ho viable i compatible amb el reglament del parlament, però de moment no n'ha transcendit cap. Per la seva banda, ERC manté el suport a la investidura de Puigdemont, però demana a JxCat que faci propostes que siguin 'realistes'. ■

L'estat espanyol ataca amb el finançament la viabilitat de l'autogovern dels Països Catalans

L'Aravot L'estat espanyol ha anunciat retallades en els pressupostos del Principat, les Illes i el País Valencià

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

El Consell de la Generalitat Valenciana va anunciar dimarts que el govern espanyol retallava 353 milions del finançament valencià. L'endemà se sabia que també es veurien afectades Catalunya (780 milions d'euros) i les Illes Balears (67,3 milions). Una retallada que s'afegeix a un dèficit fiscal i a un infrafinançament crònic als Països Catalans.

El Ministeri d'Hisenda espanyol havia anunciat al juliol els diners que es lliurarien segons la previsió de quantitat recaptada, cosa que va permetre d'aprovar els pressupostos autonòmics, però ara ha rebaixat la xifra justificant-ho amb la pròrroga dels pressupostos d'enguany. La rebaixa serà extensible, previsiblement, a totes les comunitats de l'estat.

En el cas valencià, ens trobem que l'increment del

pressupost (+0,83) ja era molt inferior a la resta d'autonomies (+3,89 de mitjana), tot i que el País Valencià té un creixement econòmic superior al del conjunt. Però resulta que amb aquesta retallada el pressupost es redueix en 269 milions (-2,69%) en relació amb el 2017, fet que pot portar a noves retallades o bé a un descontrol del dèficit. La situació és similar a les Illes Balears, on el pressupost s'ha reduït un 2,6% respecte de la previsió del juliol, i a Catalunya, on es rebran 125 milions menys que el 2017.

La justificació és que la pròrroga dels pressupostos no permet de gastar més, però no sembla tenir sentit quan la transferència és, fins i tot, inferior a l'any anterior i la previsió és que hi hagi creixement econòmic i més recaptació amb les mateixes condicions.

El govern espanyol ha assenyalat que l'import pot

El ministre d'Hisenda espanyol, Cristóbal Montoro, ofega el finançament dels Països Catalans. E.P.

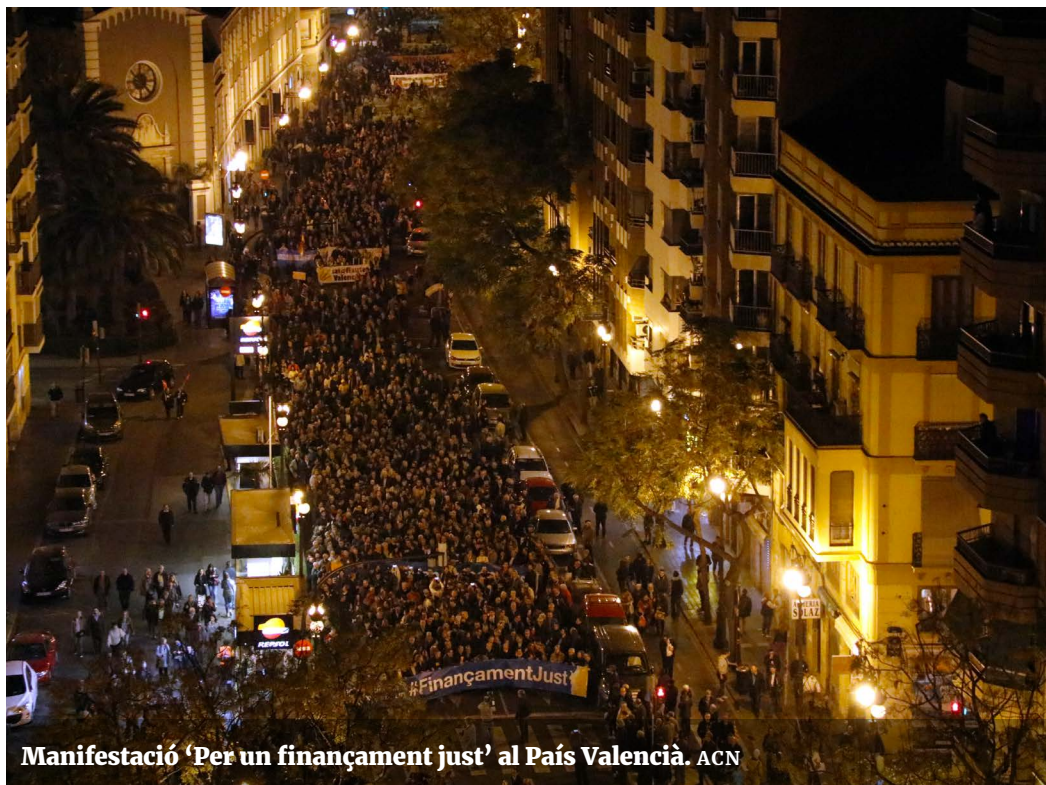
variar a mesura que avanci la tramitació del projecte de pressupostos, fet que ha estat considerat com un xantatge a les autonomies perquè s'aprovi un pressupost que actualment no té el suport necessari.

El finançament com a arma política

Al País Valencià s'ha anunciat un enduriment del Fons de Liquiditat Autonòmica (FLA), imprescindible atès l'infrafinançament, fet que han denunciat com un 155 encobert de les finances, similar al que

es va començar a aplicar a Catalunya el setembre, amb accés als registres de factures i a la despesa feta. Això pot portar a un control absolut en el qual no es pugui fer cap pagament sense l'autorització de Madrid.

A aquest control cal afegir que tretze lleis valencianes han estat recorregudes al Tribunal Constitucional. Algunes d'aquestes lleis són vitals per a l'autogovern i el benestar social, com ara la de pobresa energètica, la llei d'accés universal a la sanitat o el decret de plurilingüisme.

Manifestació 'Per un finançament just' al País Valencià. ACN

L'actual sistema de finançament representa un poder absolut sobre les autonomies

A més, el govern espanyol va advertir per carta la possibilitat d'intervenir els comptes si no es corregia la desviació de despesa, fet al qual s'ha negat la Generalitat a causa de l'infrafinançament.

El control de les finances ja es va aplicar a un altre adversari polític, el govern de Madrid de Manuela Carmena: en van fiscalitzar els comptes setmana a setmana, els van obligar a reduir en 173 milions el pressupost de l'ajuntament i van retirar-los gran part de la inversió. Tot plegat representa 95 milions menys que el pressupostat l'any passat.

La situació ha portat a una crisi a la capital de l'estat, on sis regidors d'Ahora Madrid (els tres d'IU i els tres de Ga-

nemos Madrid) es van absentar per no donar suport al pactat entre Carmena i el PP. Això ha comportat la destitució del regidor responsable d'Economia i Hisenda, Carlos Sánchez Mato, l'artífex de les finances madrilenyes que havien reduït substancialment el deute de la ciutat.

L'ombra del 155 ha servit per a amenaçar tots els governs que s'allunyen dels executius que són estrictament del PP o del PSOE. Més enllà de Catalunya, i del País Valencià i les Illes, que governen amb Compromís i MÉS per Mallorca, el delegat del govern espanyol a Castella - la Manxa va amenaçar d'activar l'article 155 per a corregir el govern autòmic

de PSOE i Podemos, i també s'ha pronunciat de manera similar el PP al País Basc i a Navarra, on consideren que hi ha una situació que pot portar a la que viu Catalunya.

Un sistema que no funciona...

L'actual sistema de finançament representa un poder absolut sobre les autonomies, ja que el govern espanyol recapta i reparteix els diners, té la clau de caixa i, a més, no hi ha cap mecanisme per a protegir-se dels incompliments més enllà de portar-ho als tribunals, i fins i tot en aquestes circumstàncies, no hi ha cap òrgan que obligui el govern espanyol a complir les sentències.

El govern català va quantificar en 10.000 milions d'euros els incompliments de l'estat en l'actual sistema de finançament, sumat a trenta-quatre sentències del Tri-

bunal Suprem i del Tribunal Constitucional favorables a Catalunya que l'estat incompleix. Entre aquestes lleis, hi ha la concessió de subvencions a càrrec del 0,7% de l'IRPF, de la qual hi ha vint-i-quatre sentències, i que fa que les entitats catalanes que atenen la gent més vulnerable deixin d'ingressar vint milions d'euros; les beques a l'estudi, que l'estat espanyol fa més de vint anys que incompleix i que la Generalitat calcula que es podrien ampliar en 150 milions; o bé en l'àmbit cultural, en què s'incompleixen quatre sentències del TC: de museus a espais escènics o comunicació cultural.

En el cas dels valencians, mentre hi ha comunitats suprafinançades, trobem que només s'ha transferit l'equivalent al 80% del que es gas-ta en sanitat i educació, fet que fa inviable l'autogovern. L'estat també incompleix en altres matèries, com la inversió, on només es va executar el 59% de la inversió pressupostada en infraestructures (la mitjana estatal és del 72%). Va rebre solament un 6,4% de la inversió del govern espanyol, tot i tenir el 10,7% de la població i el 9,8% del PIB.

Aquest problema és comú a tots els territoris dels Països Catalans, que, entre el 2009 i el 2011, només van rebre el 15% de la inversió de l'estat, tot i representar el 31% del PIB. En el cas valencià, la inversió rebuda en aquest període fou del 4,87%.

El sistema pendent de revisió des del 2014, més enllà de la desprotecció, comporta un dèficit fiscal desmesurat per a Catalunya, el País Valencià i les Illes -i també

Un acord en què surtin beneficiades totes les autonomies i l'estat espanyol sembla impossible

Una reivindicació que va més enllà del nacionalisme i que pot anar creixent a mesura que no arribi una solució que com més va sembla menys possible i llunyana

per a Madrid, tot i que aquí entraria l'efecte capitalitat—, fet que representa un infrafinançament dels Països Catalans que obliga a endeutar-se i estar controlats pel govern espanyol.

... i sense solució?

A començament de l'any passat, Rajoy es va comprometre a tenir un sistema de finançament el mateix 2017, però el compromís no s'ha complert.

El principal assenyalat ha estat Catalunya, però, tal com recordava el president valencià, Ximo Puig, Catalunya ja no va participar en la primera Conferència de Presidents, i tot i això, Rajoy es va comprometre igualment a aprovar-lo, de manera que 's'ha incomplert la paraula del president'.

La portaveu de Castella i Lleó, Milagros Marcos, ha culpapat 'la inestabilitat' a Catalunya d'alentir la negociació del nou model de finançament. Per la seva banda, el president gallec, Alberto Núñez Feijóo, veu 'pràcticament impossible' un nou finançament amb un executiu independentista, i el coordinador general del PP, Fernando Martínez-Mailló, ha dit que era 'imprescindible' que Catalunya fos en el nou model.

El president Puigdemont ja va al·legar que la Conferència era 'una posada en escena sense resultat', d'un model caducat l'1 de gener del 2014 i el govern espanyol ja assumeix que el nou finançament s'aplicaria com a molt d'hora el 2019.

Un acord en què surtin beneficiades totes les autonomies i l'estat espanyol sembla impossible. El PP d'Extremadura va dir, el 2014, que un

sistema propi per a Catalunya comportaria que la seva comunitat perdés 400 milions d'euros, un 12% dels ingressos actuals i fins a 16.000 en el conjunt de les autonomies. En el mateix sentit es pronunciava un estudi del Foro Económico Gallego, que preveia que un concert per a Catalunya faria perdre entre 560 i 784 milions d'euros a Galícia i entre 7.119 i 9.846 al conjunt de l'estat.

En el discurs de Nadal, el president de Castella – la Manxa, Emiliano García-Pagge, va criticar l'independentisme, tot argumentant: 'Estan en joc els nostres drets, la nostra sanitat, la nostra educació, el nostre finançament.'

La proposta dels experts, un de cada comunitat excepte de Catalunya, no qüestiona la caixa única ni defensa el principi d'ordinalitat, i cal destacar que el 40% de l'informe eren vots particulars. Per tant, no sembla haver-hi cap consens, ni de bon tros, i sembla molt llunyà cap canvi substancial en què la clau de la caixa deixi de tenir-la el govern espanyol.

Les propostes alternatives no convencen la majoria

L'expert designat per les Illes, Guillem López-Casasnovas, i interlocutor dels catalans, defensava dues vies de finançament, amb els qui estiguessin satisfets i els qui no, els quals optarien per més capacitat fiscal. La proposta va en línia amb la postura defensada pel govern balear, que defensa un sistema de finançament autonòmic basat en el 'federalisme asimètric' que posi fi al 'café para todos'.

En una direcció similar, el

president basc, Iñigo Urkullu, proposava el concert basc com a referència, un model que comportés una responsabilitat fiscal, en què es descentralitzés la recaptació dels impostos i que les autonomies administressin els recursos, i qui vulgui gasta més en serveis, apugui impostos o retalli despesa pròpia.

Però les propostes ja han estat rebutjades per la majoria de comunitats, ja que es veuen beneficiades per l'actual sistema i un nou model podria fer-los perdre part dels ingressos actuals.

La qüestió és que, tal com va desgranar el doctor Ferran Requejo, la reforma de l'estatut de Catalunya del 2003 tenia quatre grans objectius que encara són l'arrel del problema actual. La protecció de l'autogovern contra les ingerències de l'estat; la fixació de les bases d'un finançament equitatiu i racional que posés fi a l'enorme dèficit fiscal; la institucionalització de les relacions bilaterals amb l'estat que no diluís la posició catalana en constant minoria entre disset comunitats més; i un reconeixement nacional que remarqués que no era pas una comunitat autònoma més entre disset.

En quinze anys no s'ha assolit cap canvi en aquests quatre grans objectius, i el País Valencià i les Illes tenen els mateixos problemes. Tot i el consens, amb massives manifestacions, la tendència és més de collar que no pas de resoldre, en una reivindicació que va més enllà del nacionalisme i que pot anar creixent a mesura que no arribi una solució que com més va sembla menys possible i llunyana. ■

Recull de fotografies de les cavalcades de Reis al país

Llibertat pels presos polítics Enguany, el color groc ha estat un dels protagonistes de la festa

1. El rei blanc, tot vestit de groc a la cavalcada de Barcelona. ACN // 2. Una nena a la cavalcada de Girona amb un fanalet groc i un cartell que diu 'A casa m'han adoctrinat'. ACN // 3. El rei blanc saluda els assistents a la cavalcada de Palma. VW // 4. Ses Majestats arriben a la cavalcada d'Alacant. VW

7DIES

{ La selecció de la setmana { 2-5 de gener de 2018

Dimarts 2.

Bel Busquets: 'Ens hem ressentit de la dimissió de Biel Barceló'

CEDIDA

Dimarts 2.Empar Marco:
'El que fem a À punt sorprendrà'

ALBERT SALAMÉ

Dimecres 3. Vicent Sanchis:
'Hi ha una maniobra per a liquidar TV3'

ALBERT SALAMÉ

EMPAR MARCO

‘El que fem a À punt sorprendrà’

Entrevista a Empar Marco, directora general d'À Punt

ALBERT SALAMÉ

ASSUMPCIÓ MARESMA

Arribar a l'edifici d'À Punt, a Burjassot, fa impressió. És impossible que el paisatge desolat no et porti mals records i no s'hi vegin els fantasmes del passat. Tots diuen: 'Però si ara està molt bé, imagina't fa mesos... Només hi havia el consell rector i la directora general.' Ens ho imaginem. Potser costarà que l'edifici pugui absorbir l'energia dels seus nous habitants, però l'energia hi és. A dalt, a la planta de direcció, tot és moviment. Hi ha vida en expansió. Empar Marco ens rep amb el seu somriure i la seva franquesa. Una dona dura, perseverant, que té unes formes tan properes i càlides que sembla impossible que pugui manar tant amb tanta cordialitat. Però segur que mana, d'això no en queda cap dubte. Quan preguntem si s'enfada, ens diuen que poc, però que millor que no ho provem. El seu projecte és trencador, desafiador en tots els sentits. Per innovador, per l'arrelament, per l'organització horitzontal. També per la manera com l'explica. Planer, sense sofisticació i de valors, d'ofici i de sentit. Com si el sentit comú, tan absent en tantes coses, hagués tornat tot de cop, com un miracle.

—Després de mesos de silenci ara no pareu de parlar?

—No tinc tendència a parlar molt i menys a parlar per parlar. S'ha de començar a parlar quan tens alguna cosa a dir. Ara hem obert la ràdio i es poden explicar coses. A mi m'agrada el treball callat, és el que s'ha de fer.

—El PP us ha criticat per haver dit que no retransmetríeu els bous; no paren d'acusar-vos de catalanista, però l'altre dia també hi va haver gent que us va retreure haver passat el discurs del rei d'Espanya.

—Nosaltres no som sectaris i això es veurà.

—Però si no feu informatius era una mica forçat.

—També hem fet el del president. Què

Vam arribar ací i érem el president del consell rector, el secretari del consell rector i jo. Estiguérem mesos sols

Per què jo no? Per què no una dona? Vaig pensar que feia falta servei públic, fa molta falta i m'ho crec molt

no fem informatius no vol dir que no fem actualitat. Fem actualitat i en fem encara que no tinguem els serveis informatius funcionant.

—Per què tant de retard?

—Per la situació en què ens vam trobar i perquè som administració.

—...?

—Administració vol dir terminis per a tot. Ací ens vam trobar en una situació tecnològica d'obsolescència absoluta i hem hagut de fer tecnològicament unes vint-i-dues actuacions, que és molt. La majoria s'han convertit en plec de molta pela. Això vol dir que són licitacions que van a Europa i això ho allarga moltíssim. Per exemple, els plec més gruixuts, com el de producció d'edició de vídeos, s'han retardat molt. Després les borses de treball van molt lentes.

—Però això no us ho esperàveu?

—No m'esperava res. Només fer una relació de llocs de treball per a presentar al sector públic ja va ser costós. Jo em pensava que en dos mesos podria tenir gent treballant i mireu si ha tardat.

—S'ha allargat per falta de recursos?

—És que això ho han de fer comissions de funcionaris, fins que no hi ha la relació de llocs de treball feta, aprovada, amb el pressupost aprovat... Fins que no s'han fet les comissions, s'han constituït, s'han posat d'acord amb els sindicats per les equivalències amb l'antiga RTVV... Tot això ha requerit mesos i mesos. És escandalós. A banda, hem hagut de fer obres. Fa quatre dies era ple de bastides per a arranjar les goteres de la façana. Ara fan les obres de redacció.

—Diuen que potser també hi ha influït que des de Presidència de la Generalitat no s'ha accelerat.

—Presidència té moltes ganes d'accelerar-ho, com tot el món. Ara, es requerien uns recursos que la llei no preveia. Per exemple, la llei no preveia que hi haguera recursos administratius que hi donaren suport.

—I això per què ha passat, sembla inconsistent!

—Per falta de previsió. A les Corts Valencianes no es va fer la previsió. Ja ho vaig dir a la primera compareixença i als diputats que hi havia a la comissió de ràdio i televisió. Es van equivocar perquè no van fer la previsió de crear els mecanismes perquè una empresa pública com aquesta poguera eixir tan prompte com fóra possible. No ho havien tingut en compte.

—Us han dit que teníeu raó?

—No, però és evident que en teníem. Vam arribar ací i érem el president del consell rector, el secretari del consell rector i jo. Estiguérem mesos sols. Això és costós.

—Què us va empènyer a presentar-vos a aquest terrabastall i deixar una vida molt estable que teníeu.

—Sí, tenia una vida molt còmoda, ja ho podeu dir.

—Però en canvi vàreu decidir de canviar de vida. Per què?

—Vaig viure amb molt de dolor el tancament de RTVV, no tant pel que era sinó perquè significava que els valencians perdiem els mitjans de comunicació públics. Ho vaig viure molt mal, tot el món ho sap i encara m'emociona pensar-ho. Va ser dolorós. Van ser uns anys de rumiar que tots érem responsables d'això i, en un moment determinat, penses que la gent que pensa a presentar-se són periodistes i companys com tu. Llavors penses, per què jo no? Per què no una dona? Vaig pensar que feia falta servei públic, fa molta falta i m'ho crec molt.

—Per què?

—Una comunitat autònoma com la nostra, amb una identitat cultural pròpia, sense mitjans públics propis acaba no essent res. Què acaba passant? La llengua es perd, els pobles no saben què fan els altres pobles, les polítiques que es fan són invisibles. És importantíssim. Sempre ho dic: és tan important com

La informació ha de ser molt de proximitat i volem comptar amb les ràdios municipals i comarcals per a fer-ho

ALBERT SALAMÉ

tenir sanitat pública. La informació és bàsica. Tot allò que aporten els mitjans públics tant a l'entreteniment com al fet de donar importància a la llengua o a les tradicions és fonamental. Està en la base de la democràcia. Vas pensant tot açò i en un moment determinant et decideixes. Jo em sentia capaç de fer un projecte il·lusionador. Tampoc no tenia al cent per cent la seguretat que poguera guanyar, però provar-ho no em costava. Era en un bon moment de la meua vida laboral, amb un risc controlat.

—Us considereu una persona arriscada?

—Sí. En ma casa feien falta recursos econòmics i vaig començar a treballar de molt jove a la Diputació de València, en la pre-autonomia. Vaig fer oposicions i vaig acabar de funcionària. Però m'avorria un poc i no m'agradava aquella vida i me'n vaig anar a RTVV als inicis. Allà vaig veure que volia ser periodista i al final em van canviar el contracte. Sempre he anat canviant.

—Ara que ho heu anomenat, treballàveu amb Vicent Sanchis quan éreu tots dos

molts joves... I ara tots dos al capdavant de les televisions del país.

—Tots dos treballàvem a la impremta provincial.

—Per què el vostre projecte és el més innovador?

—Vaig veure una cosa clara, la redacció única. D'ací flueix tot el projecte, que posa els continguts en el centre. Això ha fet que siga un projecte sense director de ràdio i televisió, i en canvi una cap d'informatius, un cap de continguts i un de tecnologia. La reflexió em va dur a tot això. No em vaig basar en cap model concret. Crec que és un projecte coherent. Es reflexiona molt sobre com fer que aquesta redacció única funcione. Ara tindrem una direcció molt curta que és el contrari del que hi havia a RTVV que era enorme. A veure si funciona.

—De la vostra experiència a TV3, què n'aplicaríeu en À Punt?

—La meua experiència a TV3 és bona. Com a corresponsal que he estat, m'agradaria que els que hi haja ací tinguessin més pes a l'empresa. Que se senten

més de dins que jo m'he sentit, més integrats. Als corresponsals sempre ens donen poca participació a l'empresa. Estem molt encasellats. Potser podrien fer unes altres coses, però no hi ha oportunitats.

—Ho aplicareu ací?

—Sí.

—Teniu un model d'informació local?

—La informació ha de ser molt de proximitat i volem comptar amb les ràdios municipals i comarcals per a fer-ho. A mi m'agradaria que la gent de les comarques, que treballarà per a nosaltres, fóra gent d'allí. Això fa que la gent s'ho senta més seu. A la gent no li agrada que vinguen a cobrir la informació gent de fora. M'agradaria tenir-ho en compte a l'hora de fer la plantilla. Mirem de fer-ho així. No és fàcil perquè vol dir tenir una plantilla de tot el territori.

—Encara que internet ha canviat algunes coses, al País Valencià encara hi ha molt poca informació. Per què? Es pot revertir aquesta situació?

—S'ha de treballar per fer-ho. Hi ha

molta gent a les comarques i als pobles fent coses estupendíssimes. L'altre dia parlava amb el director general de la Joventut i ens contava unes coses molt interessants. Ells tenen un teixit comarcal enorme, que de vegades ignorem. Fins i tot n'ignorem els problemes. Em deien que un dels principals problemes dels joves és el transport. No estem ben comunicats i la gent jove vol eixir i no hi ha busos.... Qualsevol conversa que tinga sobre el teixit social del país em fa pensar que tenim un país molt diferent del que ens pensem.

—**Hi ha un país que no es veu?**

—Hi ha un país que no es veu i a À Punt aspirem que es veja. Som molt centralistes i hem de fugir d'això. Per què a Alacant mai no s'han sentit els mitjans públics com a seus, possiblement perquè no ens hi hem sabut acostar. Hem de saber com acostar-nos-hi. Hem de buscar formes per a fer-ho. Per exemple, la ràdio de l'antiga RTVV, a la zona del Baix Segura, no se sentia. Quan vaig saber això em va impressionar. Allà són tan valencians com nosaltres i per què no podien escoltar la ràdio? És absurd. Hem de lluitar perquè això no siga així. Si hem de posar un repetidor allí, l'hi posarem, evidentment.

—**A part la data de sortida, quines són les prioritats?**

—M'importa que fem uns bons informatius i que allò que preparem de continguts siga el que volem.

—**I en continguts?**

—Preparem coses molt bones perquè ací hi ha gent molt bona. Hi ha músics, actors... gent molt bona.

—**Cap a on els enfocareu?**

—Farem continguts d'entreteniment, però que tinguen alguna cosa a dir i que siguen de proximitat, per a un públic familiar o d'especialitat. Volem que tota la societat se senta reflectida en els nostres mitjans, però sobretot volem que hi haja continguts en valencià, que la gent se senta identificada, que el que veja o es-

ALBERT SALAMÉ

colte ho senta seu. Tenim l'oportunitat, i és un luxe, de fer una cosa nova i fresca i que siga acceptada per tothom. Estic molt contenta amb això que elaborem.

—**Sorprendrà?**

—Sorprendrem i satisfactòriament, perquè ja ens passa.

—**Amb la ràdio?**

—Sí, perquè és un bon contingut i la gent ho aprecia i ho valora positivament. Només de posar música en valencià, ja ens felicitava tothom. Venim d'una sequera i un silenci llargs...

—**Vau dir: sortirem a la primavera si no hi ha imponderables. N'hi ha?**

—A la primavera sortirem segur, però potser la primavera és una mica llarga.

—**Comença per Falles, al març.**

—Sí, però en el primer trimestre serà complicat per tot el que us he explicat.

Només de posar música en valencià, ja ens felicitava tothom. Venim d'una sequera i un silenci llargs...

—Doncs al maig...

—No ho sé... No puc dir data. Mes amunt o avall...

—Sortireu amb tot?

—Volem sortir amb tot. La web serà com un canal permanent de notícies. Volem que siga una plataforma potent per ella mateixa. Una cosa que podria passar és que si veiem que s'allarga massa comencem per la web. La plataforma web és com una altra finestra, tan important com les altres.

—El recurs de la Unió de Periodistes us ha molestat. Creieu que poden guanyar?

—És un recurs que no anirà enlloc. No crec que les coses s'hagen fet malament.

—La Unió de Periodistes és la vostra associació.

—És la meua, però al cap i a la fi és una organització. Aquest projecte és molt més gran que estar-se mirant el melic dels periodistes. Tots hauríem volgut que les coses foren de manera diferent, és clar. Jo també hauria volgut comptar amb gent molt preparada en tots els

perfils i potser no m'ho trobe i la gent ha d'anar-s'hi acostumant. Però és el que hi ha i els ex-treballadors tenen els seus drets.

—Combinar això era difícil?

—Era complex. Si pensaven així, haurien d'haver-se queixat en el moment de fer la llei, que la resolució novena donava un avantatge als ex-treballadors. Per què no es queixaren en aquell moment?

—Els ho heu preguntat?

—Ells diuen perquè els hem donat un percentatge molt alt a la baremació. Primera, jo no ho he donat res. Això jo ja m'ho vaig trobar fet, perquè ho van fer els membres del consell rector amb els sindicats i ho van pactar així. Jo ho vaig trobar així, però també és cert que tu compares aquest tant per cent amb empreses públiques on també hi ha hagut ERO i els tants per cent són més alts que el 40% i no es queixa ningú. La gent tampoc no entén que això és un mitjà audiovisual i que hi pot haver molts periodistes, però la gent que té experiència ha de tenir avantatges.

Si tu no tens experiència audiovisual i no saps editar, el que en sap té un avantatge.

—Us ha sorprès?

—M'ha sorprès que avantposaren els interessos de l'organització, jo no ho hauria fet mai.

—Us ha dolgut?

—Sí, em dol i ho he expressat públicament.

—Heu intentat dialogar?

—Sí, però...

—Aquest recurs podria aturar À Punt?

—Si un jutge diu que es paralitze, sí que podria aturar-ho tot, evidentment, però no ho crec. El jutge tindrà més en compte el bé general que no el bé particular. I també perquè estem dins els percentatges que es van pactar amb el ministeri. Vaja, perquè no s'ha comés cap irregularitat de cap mena i no tindria sentit que es paralitzara. La Unió de Periodistes i l'Associació de Periodistes d'Alacant només miren a un col·lectiu, però aquesta empresa és de molta gent, no sols del col·lectiu de periodistes. Hi ha els enginyers, els administratius, els advocats i la baremació és per a tot el món. Que es paralitze només per un col·lectiu... Seria molt contradictori.

—Les productores petites estan preocupades. Creieu que s'hi podrà comptar?

—La finestra és oberta per a tot el món. Aquí s'han presentat cinc-cents projectes. És evident que les productores potents tenen formats més elaborats, més pressupost, però s'haurà de comptar amb tot el món. Ens hem adonat que la gent no està acostumada a presentar projectes per a la ràdio, ho hem hagut de forçar. Les productores petites podrien haver entrat en aquest tipus de programa. Crec que hi ha molt de desconeixement. Potser nosaltres no hem sabut explicar-nos.

—Doncs, ara ho podeu fer.

ALBERT SALAMÉ

—Les productores petites es poden presentar en productes de menor cost. Una productora xicoteta, amb poca gent, pot tenir una idea genial per a fer un programa de ràdio. La porta és oberta per a tots. És de veres que els grans formats són difícils per als menuts, però hi ha oportunitats. Nosaltres demanem que hi haja projectes de bandes de música, per exemple, coses que no necessiten produccions molt grans. També pense en un programa de ciència, d'investigació, d'universitats. Hi ha de tot. Les grans productores van a continguts grans. Nosaltres també tenim apartats més xicotets. La llei t'obliga a tenir espais de servei públic d'ONG, de solidaritat. I tot això requereix productores més sensibles i més xicotetes. No ha d'anar tot a prime time, ni tot ha de ser de gran format. Tot el que es presenta ens ho mirem.

—La gent no s'ho creu?

—No. Però ja aniran acostumant-s'hi. La gent quan ve ací, se'n va amb la idea que ho poden fer. Això és important. Per exemple, fa poc hem signat un conveni amb la Conselleria d'Educació d'on eixiran molts formats per a escolars, vídeos a les escoles... A la web anirem fent coses. Allí també es requereixen productores... Necessitarem publicitat de proximitat en la ràdio. Hi ha molta gent que, possiblement, si es posen a pensar trobaran on agarrar-se. Si no, que pregunten.

—I la pilota valenciana?

—Han entrat un parell de projectes, a veure quin es tria. N'hi haurà en els programes esportius i també en farem retransmissions.

—Sobre les bandes de música teniu un projecte específic?

—Anem buscant-lo. En cada família hi ha un músic. En els pobles, les bandes i les escoles són importantíssimes. Com no hem de tenir programes musicals o de bandes?

—No us hem sentit queixar-vos gaire pels diners, això que en teniu molt pocs...

—Sí els diners del 2018 els hem invertits per al 2019. Això ens donarà alè. Això arribarà perquè una televisió és molt cara i quan ens posem al dia a dia, crec que patirem.

—Quina relació hi ha amb TV3 i IB3?

—Primer hem de nàixer, ens hem d'asentar. Però seria absurd de pensar que no podem compartir continguts amb la televisió pública de Catalunya i la de les Illes. Podem compartir continguts de producció pròpia de les tres televisions. I després si hi ha un '30 minuts' que fa TV3 que està bé per què no el podem passar ací o viceversa? Tot això cal viure-ho amb normalitat.

—En algun lloc he llegit que no consideràveu compartir el doblatge de pel·lícules?

—No he dit que no. Vaig dir que si es fa doblatge conjunt hi hauria d'haver accents de tota mena: el valencià i de tot arreu. També crec que s'ha de deixar en anglès molta producció, perquè el nivell d'anglès d'ací és nefast.

—Tampoc no us hem sentit parlar gaire d'audiències? Us preocupen?

—És clar que aspirem a tenir audiència. Aspirem a tenir la màxima. Les autonòmiques tenen de mitjana un 7% o un 8%. Nosaltres aspirem a superar aquestes xifres. Dit això, les audiències ara es mesuren d'una altra manera que abans. La nostra no serà la típica audiència de televisió perquè la gent ens seguirà des de l'inici des d'altres suports, siga un iPad, un mòbil...

—Amb un enfocament com el que expliqueu, creieu que À Punt pot ser competitiva?

—Hi haurà gent per a tot. Cal educar l'audiència. Si es fa un programa musical de gran format, on les famílies valencianes es puguin sentir representades, o un concurs adaptat a la realitat dels valencians per què no ha de tenir audiència? La gent que mire À Punt s'ha de sentir reflectida en això que fem. ■

Hi ha un país que no es veu i a À Punt aspirem que es veja

La gent que mire À Punt s'ha de sentir reflectida en això que fem

BEL BUSQUETS

‘Ens hem ressentit de la dimissió de Biel Barceló’

La vice-presidenta del govern balear denuncia que les Illes deixen de rebre 1.500 milions d'euros cada any

CEDIDA

PERE MARTÍ

Un viatge a Punta Cana pagat per una empresa va fer rodolar el cap del vice-president del govern balear, Biel Barceló. Rellevar-lo no ha estat fàcil, però finalment, després d'algunes tensions entre els socis de govern, la vice-presidència ha recaigut en Bel Busquets (Palma,

1973), que també assumeix, com el seu antecessor, la conselleria d'Innovació, Investigació i Turisme. Va prometre el càrrec defensant el dret de decidir, amb què palesava el seu perfil polític sobiranista, que l'ha menada a la secretaria general del PSM, un dels dos partits, juntament amb Iniciativa Verds, que

configuren Més per Mallorca, formació de la qual és coordinadora. Mestra de professió, també es va destacar en la lluita contra el tractament integral de llengües (TIL) que volia imposar el PP per liquidar la immersió lingüística a les escoles. No ha tingut pas un aterratge fàcil, perquè la presidenta, Francina

En Biel durant deu anys ha encapçalat el projecte progressista i d'esquerres, primer al PSM i ara a Més per Mallorca

La política d'aquest govern és de no invertir ni un euro en promoció turística de temporada alta, sinó d'oferir les nostres illes a la temporada d'hivern

Armengol, volia un altre perfil, perquè els hotelers la miren de reüll i perquè la dimissió de Barceló va fer trontollar el nacionalisme mallorquí.

—**Va ser un error el viatge a Punta Cana?**

—Va ser una convidada d'un programa de televisió en el qual ell participava. Era un regal habitual, que es fa cada any a tots els col·laboradors. Ell no hi havia anat mai, aquesta vegada va acceptar i sí, va ser un error perquè va tenir conseqüències polítiques.

—**Ha fet mal a la imatge de Més per Mallorca?**

—En Biel durant deu anys ha encapçalat el projecte progressista i d'esquerres, primer al PSM i ara a Més per Mallorca. És un projecte polític consolidat, però de la dimissió d'en Biel en n'hem ressentit, és clar.

—**També hi ha hagut tensions entre els socis del govern. La presidenta Francina Armengol volia un perfil més tècnic com a responsable de Turisme.**

—Jo vaig ser nomenada per l'executiva de Més per Mallorca. Es van valorar diverses opcions i l'executiva va acordar que fos jo com a coordinadora del partit que formàs part del govern per refermar les polítiques progressistes. Amb el PSIB-PSOE hi ha un pacte des del 2015 que la vice-presidència és a les mans de Més. Per tant, a l'hora de designar aquest càrrec és Més que havia de prendre la decisió, tot i que el decret el signa la presidenta.

—**Hi ha la imatge que manen més els partits que no el govern.**

—És un acord de governabilitat que es va signar el 2015 entre dos partits que són al govern, el PSIB i Més per Mallorca, i uns altres que hi donen suport, com ara Podem, Més per Menorca i Gent per Formentera. Aquest és l'acord que val. Cada partit hi té la seva representació: Podem té la presidència del parlament, el PSIB té la presidència del govern i Més per Mallorca té la vice-presidència.

—**Alguns hotelers no van assistir a la vostra presa de possessió. Hi heu parlat, amb el sector turístic?**

—El mateix dia de la meua investidura, que no es podia fer en una altra data, la Federació Hotelera tenia assemblea general. Ells mateixos disculpaven per endavant la seva absència i varen llevar qualsevol sospita de menyspreu. He parlat amb ells i ens hem emplaçat a veure'ns després de Reis. Hi ha plena disponibilitat a parlar i a prendre acords. He de fer coneixença d'aquest món econòmic però estic disposada a treballar amb la màxima responsabilitat.

—**Falta un any i escaig per a les eleccions. Poc temps per a fer coses...**

—La meua política serà de continuïtat, perquè les polítiques que va dur endavant Biel Barceló són un aval per a aquest govern. Per una banda continuaré impulsant els projectes que es financen amb l'impost de turisme sostenible, que hem pactat que es dobli a la temporada alta i per tant es podran recaptar cent vint milions d'euros. Es podran invertir en polítiques de protecció del medi, del patrimoni i en la millora d'aquestes illes. Per una altra banda, també s'ha activat la segona modificació de la llei turística...

—**Quins canvis aportarà aquesta segona modificació de la llei turística?**

—Regular les ofertes turístiques, com el 'tot inclòs', o algunes altres de noves, que no són regulades. Sempre amb la idea de promoure un turisme sostenible. I, a banda la llei, aquest primer trimestre del 2018 es farà la transferència de les competències de Turisme als consells insulars de Menorca, Mallorca i Formentera, perquè Eivissa ja les té transferides.

—**Però com es combat el risc de saturació turística de les Illes?**

—A les Illes hi ha una concentració turística els mesos d'estiu, sobretot el juliol i l'agost. La política d'aquest govern és de no invertir ni un euro en promoció turística de temporada alta, sinó d'oferir les nostres illes a la temporada d'hivern, amb campanyes com 'Bet-

ter in winter'. L'objectiu és ampliar la temporada, esponjant els pics de visites dels mesos d'estiu i que durant l'hivern i la primavera es puguin conèixer d'una altra manera les Illes, amb l'ecoturisme, el turisme esportiu, el cultural i el gastronòmic. Aquesta política que es va començar a aplicar a principi de legislatura ja dona bons resultats.

—També heu hagut de posar límit al nombre de places turístiques.

—Sí, a la llei de lloguer turístic que es va aprovar el mes de juliol ja es va posar un sostre de places turístiques. Als anys noranta es va crear una borsa de places per a saber quantes n'hi havia, però a la darrera dècada s'havia tergiversat totalment aquesta llei, posant-hi moltíssimes excepcions: hotels de cinc estrelles, hotels de ciutat, hotels rurals, agroturisme... Tothom podia obrir establiments turístics sense haver de comprar places. Amb aquesta llei vàrem tornar a posar un sostre de places. Ara qualsevol establiment hotelier o turístic haurà de comprar aquestes places. I quan arribem al topall s'haurà acabat.

—Aquest augment de l'ecotaxa que heu acordat, en què consistirà?

—El primer any, en temporada d'estiu l'ecotaxa anava entre un euro i dos euros i ara la doblarem, tal com vam aprovar al pressupost per a l'any que ve. En la temporada baixa la mantenim estable per tal de continuar desenvolupant la campanya 'Better in winter'

—Com a mestra, vau destacar en la lluita contra el tractament integrat de llengües (TIL) que volia imposar el govern del PP per eliminar la immersió lingüística. Amb l'actual govern, aquesta qüestió s'ha resolt?

—Absolutament. El nostre govern és el govern de la negociació i del diàleg. En el món educatiu hi ha calma. Ara els professors es dediquen a aplicar projectes d'innovació, gràcies a la inversió que s'ha fet en formació. Han pogut deixar enrere la lluita al carrer i revertir tota aquesta il·lusió en projectes nous.

La vice-presidenta del govern, Bel Busquets, amb la presidenta, Francina Armengol, durant la presa de possessió de Busquets. E.P.

—En la presa de possessió vau prometre la constitució 'per imperatiu legal i sense renunciar al dret de decidir de les illes'. Com es tradueix això políticament?

—A la meua formació sempre hem promès el càrrec d'aquesta manera perquè som una força sobiranista i perquè creiem en el poder de decisió del poble. Les Illes seran allò que vulguin ser, però per això cal garantir el dret de decidir.

—Un referèndum?

—No, no. En aquest moment el principal objectiu de les nostres illes és lluitar per un finançament just. Tenim un greu problema de finançament amb l'estat. Cada any deixem de rebre 1.500 milions d'euros, que podríem destinar a mantenir uns serveis públics de quali-

tat, sobretot en ensenyament, sanitat i serveis socials. Aquesta és una lluita que hem de compartir des de les institucions i des del carrer.

—Com es veu des de Mallorca el procés que viu Catalunya?

—Catalunya és una comunitat germana i des d'aquí tenim molt clar que qualsevol conflicte s'ha de resoldre amb eines democràtiques, amb diàleg, i amb més política. No es pot reprimir la voluntat d'un poble a base de violència.

—Una República Catalana perjudicaria els interessos de les Illes o els afavoriria?

—El fet important és que Catalunya sigui allò que la seva ciutadania decideixi. Des de les Illes, la nostra lluita ara és per la millora del finançament. III

VICENT SANCHIS

‘Hi ha una maniobra per a liquidar TV3’

Entrevista amb el director de TV3, que alerta dels possibles danys que pot causar a TV3 els diners que ha de pagar a l'Agència Tributària

ALBERT SALAMÉ

JOSEP REXACH

TTV3 ha tancat el 2017 essent líder, per vuitè any seguit, una notícia que enorgulleix la cadena, perquè ha batut un rècord d'audiència. Però no tot són alegries. Ahir el director, Vicent Sanchis, explicava als micròfons de Catalunya Ràdio que TV3 viu una situació crítica. La nova llei de contrac-

tes del sector públic canvia el criteri a l'hora de comptabilitzar la deducció de l'IVA, i l'agència tributària espanyola reclama trenta milions d'euros a TV3, una quantitat que en perjudicarà molt la competitivitat. Però sobretot, pot significar un cop molt dur contra el teixit audiovisual català: Sanchis ha anunciat

que si s'han d'aplicar retallades serà en les produccions externes. 'El mes de juny ja no tindrem diners per a contractar l'"APM?" ni el "Polònia" ni res.'

—Perquè la gent ho entengui. Quants diners reclama l'agència tributària espanyola a TV3?

Allò que abans era un criteri de l'agència tributària, ara ja és legislació

Si diuen que som gent perillosa, al final hi ha empreses que s'ho creuen

—Per una banda, 168 milions, que són producte del canvi de criteri en la deducció de l'IVA dels últims cinc anys. I aquesta quantitat està en un contenciós administratiu. Quan l'Agència Tributària canvia de criteri perquè allò que abans deia que era blanc ara diu que és negre, tu pots presentar-hi un recurs en contra. I això hem fet. Per tant, aquests 168 milions d'euros ara per ara no els hem de pagar. Quan els hàgem de pagar, si és que finalment els hem de pagar perquè els tribunals consideren que l'agència tributària té raó, llavors ja veurem com ho fem. Però ja us dic que és gairebé impossible de pagar pels mitjans públics de la Generalitat.

—I quins són els diners que sí que haurà de pagar TV3?

—La part proporcional d'IVA de l'any passat i tot el d'enguany. No pel canvi de criteri, sinó per un canvi de llei. La llei de contractes del sector públic es canvia el 10 de novembre i aquí ja es diu que allò que abans era un criteri de l'agència tributària, ara ja és legislació.

—I a quant puja?

—És difícil de calcular, com qualsevol impost, però creiem que entre el que correspon a l'any passat i el que correspon a l'any que ve, són uns trenta milions d'euros.

—És molt, tenint en compte que TV3 té una aportació pública de 227 milions. Quines conseqüències pot tenir en el model televisiu de TV3, una queixalada com aquesta?

—El problema és que nosaltres, d'ençà que va començar la crisi, hem anat tenint retallades, de manera que l'ajuda pública de la Generalitat cada vegada ha estat més baixa. L'any passat ja no vàrem arribar al final. Vaig demanar set milions d'euros per a poder arribar al final amb possibilitats de competir pel lideratge, que és el que hem acabat fent, i el govern va aprovar només una aportació extraordinària de tres milions i mig. Ara diem que enguany tenim el mateix pressupost de l'any passat, perquè s'ha prorrogat i,

per tant, no solament no tenim aquests set milions que vàrem demanar, sinó que cal restar-n'hi, d'entrada, uns trenta.

—Per tant, d'entrada ja es comença amb menys pressupost que l'any passat.

—Encara se n'hi han de restar més perquè les previsions de publicitat de l'any passat no es van complir. És a dir, comptaven amb uns ingressos que han anat fallant. Algú pot dir que, essent líders, hàviem d'haver tingut més publicitat. Doncs no n'hi ha més. La publicitat d'enguany serà menor que l'any passat i ja venim amb un dèficit acumulat de l'any passat.

—I per què hi ha menys publicitat?

—Per un costat, perquè hi ha un oligopoli entre Atresmedia i Mediaset, i és molt efectiu en el camp de la publicitat. Per un altre costat, perquè hi ha molta publicitat que se'n va a internet. Cada vegada més. I per un altre costat també, encara que nosaltres hem fet un augment espectacular d'audiència, hi ha bastants empreses, i algunes d'importants, que no són de Catalunya, que s'ho pensen a l'hora d'invertir en TV3.

—Per què?

—Doncs perquè les campanyes funcionen. Les campanyes que diuen que nosaltres som una televisió colpista, o que som una televisió esbiaixada, al final funcionen. Si diuen que som gent perillosa, al final hi ha empreses que s'ho creuen. La gent es pensa que només s'ho creuen els de Madrid. És clar que s'ho creuen els de Madrid, però és que la gran publicitat és a Madrid i això té efectes. Entre unes coses i unes altres, al final la CCMA enguany tindrà un pressupost de quaranta-tres milions menys. I d'aquests, a la televisió li'n corresponen trenta-tres. Si l'any passat necessitàvem 7 milions més i enguany en tenim 33 menys, què vol dir? Doncs que si no podem tocar el capítol de personal, hem de tocar altres àmbits, que són produccions associades i produccions alienes. I les hem de tocar totes. Acabarem l'any que ho haurem de fer tot nosaltres i, per

*Hi ha un sector
que ho sentirà més
que nosaltres, el
de la producció
audiovisual de
Catalunya*

tant, els grans programes que fem amb productores no hi seran.

—Parlem dels programes més vists de la cadena. Per exemple, 'APM'?

—Doncs l'"AMP" tenim previst de contractar-lo fins al mes de maig o juny. Però El mes de juny ja no el podem contractar perquè no tindrem diners.

—I 'Polònia'?

—No tindrem diners per A contractar ni 'APM' ni 'Polònia' ni res. No tindrem diners per A contractar producció aliena.

—Ja vàreu alertar d'aquesta possibilitat en una entrevista a Catalunya Ràdio i han sorprès molt. La gent es demana quina solució hi ha?

—Només n'hi ha una. Que el pròxim govern siga capaç de cobrir aquesta part de l'IVA que ens han pres, jo crec que amb una intenció claríssima, claríssima de destruir-nos. Han de poder aportar aquesta quantitat. És clar, quin remei. Al final acabes aportant diners a l'estat per a poder fer una televisió solvent. Ara, el problema és que aquest govern que vinga

primer haurà de trobar els diners. D'on els trauran? No ho sé. Potser no podran.

—Però, sigui quin sigui el govern, tindrà les finances intervingudes.

—Sí. Aquest és el segon pas. El primer pas és que, com que hi haurà una pròrroga pressupostària, haurà de trobar els diners d'altres partides. I el segon pas és que si ho aconsegueix, el Ministeri d'Hisenda li haurà de donar el permís. I no crec que ara mateix a Madrid estiguin disposats a ajudar la CCMA. Em fa l'efecte que no hi estan gens.

—I si no es constitueix govern i s'anticipen eleccions a final de maig o principi de juny?

—Doncs és clar que nosaltres ens en ressentirem molt durant el primer semestre de l'any. I si en el segon semestre no s'arregla, la televisió que veurem no tindrà res a veure amb la TV3 que hem vist fins ara, durant aquests trenta anys llargs d'història que tenim. I encara més. De rebot, hi ha un sector que ho sentirà més que nosaltres, el de la producció audiovisual de Catalunya. Aquest sector

Sanchis ha anunciat que si s'han d'aplicar retallades serà en les produccions externes.

ALBERT SALAMÉ

que nosaltres per llei hem d'impulsar, ara es trobarà sense absolutament res. És que això que fan és molt bèstia.

—És una jugada per a escanyar TV3 i dur-la al tancament?

—El que jo crega és una especulació meua.

—I quina és?

—Que s'ha fet buscant la debilitat, la fragilitat, la falta de competitivitat de TV3. Sense aquests diners nosaltres no podem competir amb les grans televisions espanyoles, ni públiques ni privades. TVE respecte de nosaltres té uns interessos que són absolutament desbocats. Ells poden fer gairebé tot el que volen i nosaltres estem cada vegada més encotillats. Personalment, crec que és una maniobra per a liquidar TV3.

—Per a retallar despeses, es pensa en l'acomiadament de personal?

—No. No ens ho hem arribat a proposar perquè venim d'una etapa molt dura d'enfrontaments entre la CCMA i la plantilla per la reducció de personal i de sous. I sabem que si ara proposem això encara es causaria un conflicte més bèstia. I si hi ha conflicte i hi ha vagues, encara estarem pitjor.

—En un primer moment semblava que s'intervindria TV3 arran de l'aplicació del 155...

—Ja ens intervenen ara.

—Finalment, almenys formalment, no va ser així. Tanmateix, creieu que aquest avís va coartar la llibertat d'expressió dels treballadors?

—Ja ens intervenen ara. Mentre va durar el període electoral i la campanya electoral, sí. Perquè hi havia la junta electoral provincial i la junta electoral central i vàrem rebre tretze recursos del PP i Ciutadans. I qualsevol cosa que fèiem, la junta electoral provincial ens donava la raó amb tot, i quan el recurs arribava a la junta electoral central, llevava la raó a la junta electoral provincial i fins i tot, l'acabava esbocant. Va arribar un

L'agència tributària espanyola reclama trenta milions d'euros a TV3. A.S.

moment que sabíem que, féssim el que féssim, si algú presentava un recurs, estàvem perduts. Això va ser molt fort durant la campanya. Sabies que hi havia un àrbitre que, quan li arribava una queixa del contrincant, l'acceptava sempre. L'àrbitre jugava per a l'altre equip. I això va espantar la gent.

—Exemplifiqueu-ho.

—En televisió, si tractes de president Artur Mas, no passa res. Si tu tractes de conseller qualsevol conseller que haja passat per la Generalitat, tampoc no passa res. Si tu al president Montilla li dius president, doncs no passa res. Però hi ha una gent que quan els arriba un recurs, et diuen que no, que això no es pot fer de cap manera. I si es fa, fixen-se que això té conseqüències penals. Doncs els treballadors, és clar, s'espanten.

—I això ha portat a l'autocensura.

—És clar. Ha portat a bastant autocensura. També hi va haver un cas com un cabàs, que va ser la manifestació a favor dels presos polítics convocada per l'ANC i Òmnium. Nosaltres havíem retransmès

TVE respecte de nosaltres té uns interessos que són absolutament desbocats

durant el període electoral la manifestació de Societat Civil Catalana. Vàrem pensar que per interès informatiu, si havíem retransmès aquella manifestació durant tot el seu recorregut i li havíem dedicat dues hores, doncs aquesta s'havia de fer igual. Llavors arriba un recurs de Ciutadans i diu que no, que aquesta manifestació els ha perjudicat. Aleshores, nosaltres anem a la junta electoral central i argumentem que ho havíem fet cercant l'equilibri. Però ens diuen que no, que no es podia fer de cap manera. 'Però és que vàrem cobrir la de SCC', els vàrem dir. I ens van respondre que l'altra no la podien considerar perquè ningú havia presentat un recurs en contra. És una barbaritat perquè no fan cas de la teoria de l'equilibri. Hem viscut situacions absolutament demencials.

—TV3, aquests darrers mesos, ha estat en l'ull de l'huracà i molts mitjans i polítics hi han anat en contra acusant-la d'imparcial. Aquest discurs com l'afecta, la cadena?

—Gent tan sensata com el senyor Eduardo Mendoza, que és una persona que jo respecte moltíssim i que em mereix tota la consideració humana i una grandíssima consideració literària, ha escrit un llibre explicant la situació de Catalunya, i també diu que TV3 manipula. Fins i tot gent intel·ligentíssima, gent amb criteri propi que no es deixa intimidar ni condicionar, ha acabat essent influenciada. No sé si Eduardo Mendoza mira TV3, perquè si la mirara no arribaria a aquesta conclusió. S'ha creat aquest discurs d'animadversió que diu que som la pitjor cosa del món. Però aquest discurs, que s'ha fet històricament, és per a justificar mesures repressives posteriors. De TV3, se n'ha dit que no és neutral, que no informa bé, que és esbiaixada, fins al punt d'arribar a dir que és colpista. Ho he vist moltes vegades en diaris digitals i no digitals de Madrid. Però si tu vols fer un colp, la millor manera de justificar-lo és dir que el colpista és l'altre. Així aleshores ningú s'exclamarà ni s'enfadarà quan tu hages aplicat la mesura proporcionada

a una actitud de delinqüent. Això és el que es fa.

—Quan llegiu opinions de la talla intel·lectual d'Eduardo Mendoza, us arribeu a qüestionar el model de televisió i la vostra tasca?

—En algun moment. És clar. Ho has de fer. Quan llegeixes gent sensata, encara que no pense com tu, que diu que tu ho fas molt malament, doncs penses que potser sí, que m'equivoque. Això és terrible, perquè és la víctima que, arran de l'acusació del botxí, ho reconsidera tot. Ens fan dubtar de nosaltres mateixos. I volen això. No, no volen això: volen justificar tot allò que faran després. Com aquella víctima que creu que potser sí que era culpable perquè portava minifaldilla.

—El fantasma de Canal 9 plana damunt TV3?

—No, perquè la situació de Canal 9 era diferent. Era una televisió que quan es va inaugurar, crec que els socialistes van cometre alguns errors que després el PP va multiplicar per mil. Al final tenia una audiència del 3% i mil persones amb plantilla que el govern no podia pagar. Al final, els mateixos que havien creat aquell problema enorme van ser incapaços de resoldre'l i van decidir de tancar-la. Però TV3 no té aquesta situació. TV3 té un pressupost comparable a qualsevol televisió pública d'Europa, és una televisió amb una audiència enorme i és, sobretot, una televisió amb credibilitat que, per a l'opinió pública, és el referent informatiu més solvent. És clar que parlem d'un model que es va generar el 1983 i que ha anat acumulant problemes i defectes. A més a més, en el futur, l'audiència s'anirà fragmentant, a causa d'internet i de les més de setanta o vuitanta opcions que té una persona que mira la televisió. És clar que cal reformular el model de televisió, i ho dic des del principi. Però una cosa és que el parlament, la CCMA o els treballadors considerem això. I una altra cosa és que vinguen i et diguen que som uns colpistes, i que t'amargarem la vida. Són dues històries diferents. ■

TV3 és una televisió amb credibilitat que, per a l'opinió pública, és el referent informatiu més solvent

Volen justificar tot allò que faran després. Com aquella víctima que creu que potser sí que era culpable perquè portava minifaldilla

El procés perjudica les esquerres? Les dades que ho neguen

Resultats electoral Ja fa set anys que la suma dels partits progressistes guanya pes al parlament

Marta Rovira celebra els bons resultats d'ERC a les eleccions del 21-D. ACN

ANDREU BARNILS

Una de les reaccions que es van sentir més –i de les més sorprenents– a les eleccions del 21-D és aquella que deia que el procés independentista havia afavorit els partits de dretes i, en canvi, havia maltractat els partits d'esquerres. Un dels teòrics d'aquesta idea és Xavier Domènech, cap de llista de Catalunya en Comú, que acabades les eleccions va dir: 'Són uns resultats que

haurien de portar a una reflexió de les forces d'esquerres i progressistes.' És una consideració ben sorprenent, perquè, amb els resultats a la mà, es pot assegurar que ja fa set anys que milloren els resultats dels partits d'esquerres al parlament català i en canvi empitjoren els dels partits de dretes. De fet, el 21-D les esquerres van obtenir el millor resultat d'aquests darrers anys. I això és així fins i tot si creiem, com creu Xavier Domènech, que el PSC és un partit d'esquerres i Junts Per

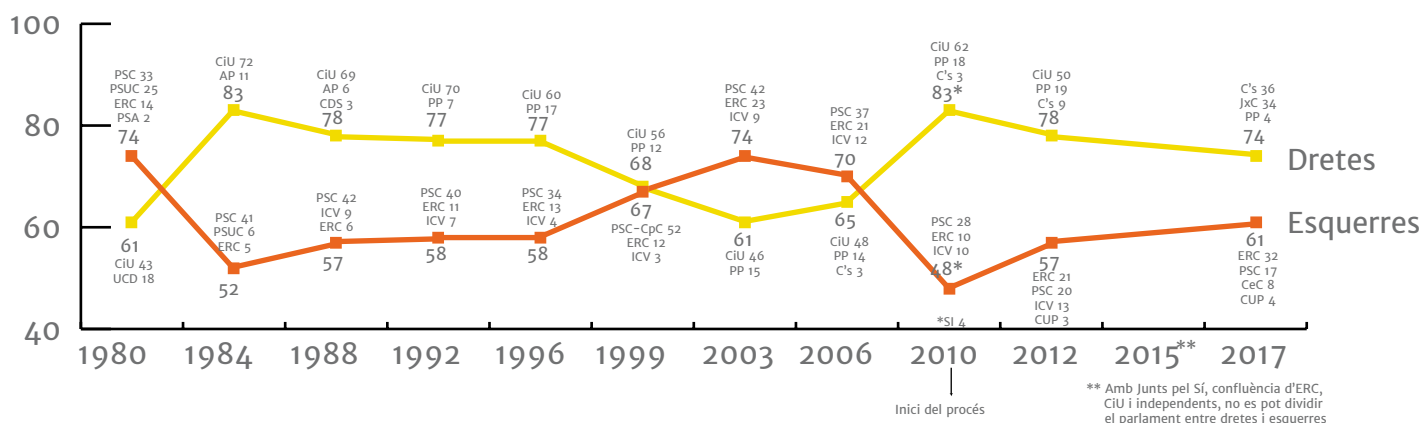
Catalunya és un partit de dretes. I això és considerar molt.

Això és considerar molt perquè l' 'esquerra' del PSC ha pactat amb el PP el 155 i la reforma de la constitució espanyola en favor del deute. De fet, Miquel Iceta duia a llistes Ramon Espadaler, contrari a l'avortament, i el vice-president de Societat Civil Catalana, l'entitat espanyolista que es manifesta amb membres d'extrema dreta. Poca broma. En canvi, la 'dreta' de Junts Per Catalunya tenia de cap de llista a Tarragona tot un

El 21-D les esquerres van obtenir el millor resultat d'aquests darrers anys

Distribució del Parlament de Catalunya entre partits de dretes i d'esquerrres entre el 1980 i el 2017

militant d'ERC i també anava a les llistes Pep Puig, de Som Energia. Poca broma, també. Però, tot i acceptant que el PSC és d'esquerrres i Junts per Catalunya és de dretes, podem veure que l'anàlisi de Xavier Domènech és errònia fins i tot fent servir el seu llenguatge, el seu punt de vista i el seu marc mental.

Si assumim, doncs, que a Catalunya els partits d'esquerrres són PSC, Catalunya en Comú-Podem, ERC i la CUP, i els partits de dreta són Junts per Catalunya, Ciutadans i PP, el resultat electoral del 21-D diu que els partits de dretes guanyen amb 74 diputats (36 de Cs, 34 de Junts per Catalunya i 4 de PP) i els partits d'esquerrres arriben a 61 diputat (32 d'ERC, 17 del PSC, 8 de CeC i 4 de la CUP). Si comparem les dades amb eleccions anteriors, veiem una evident evolució a l'alça dels diputats d'esquerrres: venim dels 48 diputats de fa set anys (2010), que pugen a 57 (2012) i ara a 61 (2017). (L'any 2015 ERC i CDC van anar ple-gats a Junts pel Sí.)

Si el procés independentista perjudica les esquerrres, l'etapa autonòmica encara més

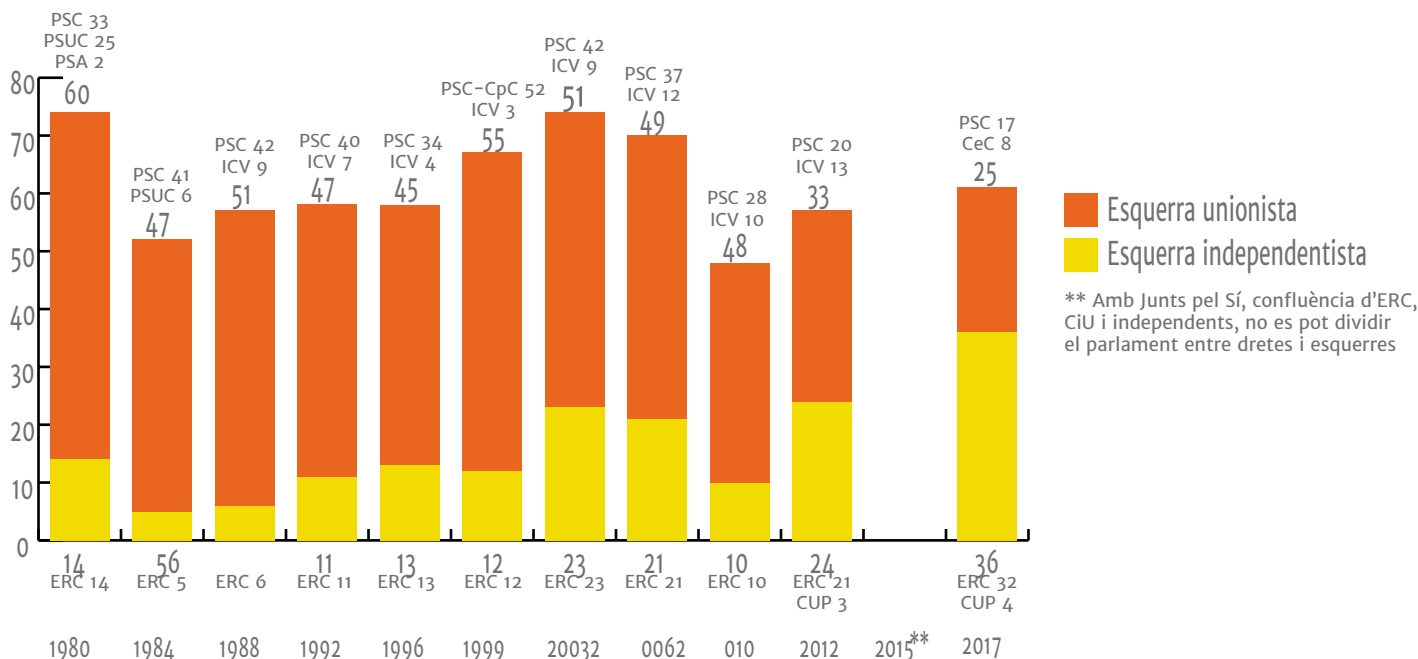
Pel que fa als diputats dels partits de dretes, segueixen una evolució contrària: han anat perdent pes des de l'any 2010, quan PP, CIU i Cs sumaven 83 diputats. El 2017 han baixat a 74. Per tant, amb les dades a la mà, podem afirmar que el procés independentista ha fet créixer el nombre de diputats d'esquerrres i ha fet baixar els de diputats de dretes.

Si ampliem la mirada i observem les onze eleccions al Parlament de Catalunya des de l'any 1980, veurem que els 61 diputats d'esquerrres actuals del 2017 són el quart millor resultat de tots els temps, superat pels 74 del primer tripartit i de l'any 1980, pels 70 del segon tripartit, i pels 67 de l'any 1999. Els 61 diputats actuals dels partits d'esquerrres superen els de molts comicis anteriors, àdhuc la majoria d'eleccions dels anys vuitanta i noranta. És a dir, si el procés independentista perjudica les esquerrres, l'etapa autonòmica encara més.

Les esquerrres unionistes baixen, les esquerrres independentistes pugen

Els partits d'esquerrres en conjunt milloren els resultats, però separatament no. La suma de les esquerrres unionistes (PSC i comuns) no paren de perdre escons des de fa anys i, en canvi, la suma d'esquerrres independentistes (ERC i la CUP) no paren de guanyar-ne. L'any 2012 les esquerrres independentistes sumaven només 24 diputats (21 ERC i 3 CUP) i eren superades per les esquerrres unionistes, que s'enfilaven fins a 33 (PSC 20, ICV 13). Cinc anys després la truita s'ha capgirat i ara les esquerrres independentistes són majoritàries, amb 36 diputats (32 ERC i 4 CUP) i les unionistes són minoria, amb 25 (17 PSC i 8 Catalunya en Comú). I això passa per primera vegada a la història recent. En aquest país, durant quaranta anys, les esquerrres han estat majoritàriament unionistes. Partidàries de quedar-se a Espanya. Això ara ha canviat:

Evolució d'independentistes i unionistes als partits d'esquerres entre el 1980 i el 2017

ara les esquerres són per primera vegada majoritàriament independentistes. Només cal veure'n l'evolució històrica.

La lenta decadència de PSC i els comuns en el curs dels anys, en contrast amb l'augment de les esquerres independentistes, es fa evident en el gràfic. De mica en mica, el groc ha anat guanyant espai i el vermell perdent-ne. Per tant, això sí que es pot dir: el procés ha fet que les esquerres siguin cada vegada més independentistes i menys unionistes. Potser qui ha de reflexionar, doncs, no són les esquerres en conjunt, sinó les esquerres unionistes de PSC i comuns. Són ells que perden diputats.

El factor Esquerra

Si les esquerres milloren en conjunt és gràcies sobretot a Esquerra Republicana de

En el camp de la dreta, ha passat la contrària: la suma unionista, Cs i PP, mana en diputats, cosa que abans no passava

Catalunya, que ha acabat essent el partit més votat de totes les esquerres. ERC ja va superar ICV l'any 1992 i va superar el PSC el 2012. I ara, el 2017, per primera vegada la suma d'ERC i la CUP supera la suma de comuns i PSC. Els independentistes d'esquerres han superat els unionistes d'esquerres. Per això el 21-D marca un abans i un després en l'hegemonia del camp esquerrà del parlament. Ara les esquerres són majoritàriament independentistes (en el camp de la dreta, ha passat la contrària: la suma unionista, Cs i PP, mana en diputats, cosa que abans no passava. D'això se'n podria parlar en un altre article).

L'àrea metropolitana

Aquesta pugna soterrada entre esquerres independentis-

tes i esquerres unionistes es veu en tota l'esplendor en els resultats del 21-D. Dissabte passat l'Aravot va fer un reportatge extens i interessant sobre aquest fenomen, que es pot llegir ací: 'Les eleccions sacsegen també el mapa de les esquerres'. De fet, aquest 2017 les esquerres independentistes guanyen les unionistes també a la circumscripció de Barcelona, la circumscripció més urbana del país, on hi ha les ciutats més poblades. Aquí ERC i la CUP obtenen 21 diputats (18+3) i deixen enrere els 20 diputats de PSC i Comuns (13+7). No havia passat mai res de semblant. L'any 2012, per exemple, a la circumscripció de Barcelona, PSC i ICV tenien 24 diputats (14+10) i ERC i la CUP només 15 (12+3).

De totes les dades que palesen aquesta victòria de

La cara de decepció de Xavier Domènech la nit del 21-D, després de saber els mals resultats de CeC-Podem ACN

l'esquerra independentista damunt la unionista, és ben il·lustratiu de comparar els resultats d'ERC i els comuns a l'àrea metropolitana de Barcelona. Impressiona veure segons quines dades. Per exemple, al Baix Llobregat ERC obté 92.645 vots i Catalunya en Comú - Podem, 47.823. És a dir, ERC gairebé dobla els vots dels comuns al Baix Llobregat. Impensable fa pocs anys.

Que ERC supera de llarg els comuns a l'àrea metropolitana també es veu a la ciutat de Badalona (ERC 22.566, Comuns 11.262), l'Hospitalet de Llobregat (ERC 20.733, Comuns 13.241), Cornellà de Llobregat (ERC 7.382, Comuns 5.761) i Viladecans (ERC 5.836, Comuns 4.044). I al Vallès, ERC obté 25.524 vots a la ciutat de Sabadell i deixa els comuns a menys de la meitat, 11.407.

Finalment, si a Barcelona s'ha girat la truita, a la resta de circumscripcions la victòria dels independentistes en el camp de l'esquerra és demolidora. A Girona els independentistes d'esquerres tenen 5 diputats (4 ERC+1 CUP) i els unionistes només 1 (PSC). A Lleida els independentistes en tenen 5 (ERC) i els unionistes només 1 (PSC). I a Tarragona els independentistes en tenen 5 (ERC) i els unionistes 3 (PSC 2 i CeC 1).

Conclusions

Amb les dades a la mà podem afirmar que, tot i perdre, les esquerres aquest 21-D han obtingut el quart millor resultat en quaranta anys d'eleccions al Parlament de Catalunya. El procés no perjudica les esquerres, al contrari: des de l'any 2010 les esquerres en conjunt mi-

Les esquerres han perdut per poquet les eleccions del 21-D. Però unes esquerres han de reflexionar més que no pas unes altres

lloren resultats. La novetat, això sí, és que les esquerres independentistes han superat per primera vegada les esquerres unionistes. Són PSC i comuns que perden escons, no pas les esquerres globalment. Si hi ha ningú que freni les esquerres, doncs, són les esquerres unionistes. De fet, per primera vegada ERC i la CUP tenen més diputats que no PSC i comuns, també a la

circumscripció de Barcelona. Des de l'any 2012, ERC continua essent el partit majoritari en el camp progressista del parlament català i el 21-D en moltes àrees de l'àrea metropolitana gairebé dobla els vots dels comuns.

És a dir: les esquerres han perdut per poquet les eleccions del 21-D. Però unes esquerres han de reflexionar més que no pas unes altres. ■

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

LA DIVISIÓ: EL PARANY QUE CAL EVITAR

L'any 338 aC Roma va derrotar la Lliga Llatina, una confederació de tribus dirigida per Alba Longa, que integraven una trentena d'assentaments a la part central de la península Itàlica.

Després de la derrota, els vencedors es van enfrontar a una qüestió preocupant: com controlar el territori de la Lliga, per evitar que algú altre en prengués el control? Ho va fer semblant discòrdia entre les trenta ciutats. En va fer entrar unes quantes a l'imperi, en va deixar fora unes quantes més, va retallar els dominis arbitràriament en alguns casos, els va augmentar en uns altres. Què cercaven? Enfrontar totes aquestes ciutats les unes amb les altres, que es barallassen i que competissen, ensems, pels favors de Roma, convertida així en la capital indiscutible de l'imperi. La jugada, brillant i tremendament eficaç, va ser el motor de l'expansió territorial de Roma i va quedar encunyada per sempre en el famós 'divideix i venceràs', atribuït erròniament segles després al gran Juli Cèsar.

Explique això per avisar que la maniobra d'enfrontar Carles Puigdemont i Oriol Junqueras, aquesta que intenten ara el govern espanyol i els seus corifeus mediàtics, és d'una eficàcia provada i que, per tant, cal anar-hi amb molt de compte. Encara que també siga cert que la

intenció no pot ser més clara i que això, en el nostre cas, no els ajuda.

—

Siguem clars: l'estat juga a confrontar-los l'un amb l'altre; a explotar l'evident poca sintonia que hi ha entre ells dos i a fer servir l'animadversió que alimenten mútuament alguns sectors de tots dos partits independents. Però no ho fa per prioritzar aquest o aquell, sinó exclusivament per guanyar ells. Amb aquesta fórmula provada, amb aquesta fórmula comprovada ja fa tants segles.

—

En aquest país la pulsio partidista sembla sempre inevitable, però, precisament en un dia com avui, cal reconèixer que no ha arribat mai fins a l'extrem de destruir el projecte conjunt de la independència. I això és molt important de remarcar-ho ara. Perquè vull pensar i creure que continuarà essent així. Després de la gran bufetada que va clavar aquest país a Mariano Rajoy i al bloc del 155, seria imperdonable que ara els nostres polítics no fossin capaços de prioritzar, per damunt de qualsevol altra cosa, la formació d'un govern a l'altura del que el país espera. Del govern que

La maniobra d'enfrontar Carles Puigdemont i Oriol Junqueras, aquesta que intenten ara el govern espanyol i els seus corifeus mediàtics, és d'una eficàcia provada i, per tant, cal anar-hi amb molt de compte

hauria de capitanejar l'enfrontament amb un estat que ha perdut unes eleccions però que no pensa afluixar. Ben al contrari.

—
Que l'acord de govern no és feina fàcil ho sabem tots. Però també tots som conscients del desastre històric que significaria ser incapaces de restaurar el govern legítim després d'haver fet la part més difícil, després d'haver estat capaçs de guanyar les eleccions. Vivint en l'estat d'excepció que vivim, és lògic i natural que els negociadors estiguen obligats a imaginar moltes opcions, algunes de sorprenents i tot. Però això estaria bé, demane, que ho fessen de manera discreta i sense caure en la provocació —no cal fer piulades, cal bescanviar-se papers i negociar. Una certa premsa madrilenya ja fa temps que especula amb la idea d'un govern presidit per Junqueras, com la darrera manera d'evitar el retorn del govern legítim de Catalunya presidit per Carles Puigdemont. Ells, com la Roma del segle IV, fan la feina que han de fer: ja que no ens han pogut derrotar en el camp de batalla electoral, miren si ara ens poden derrotar a còpia de dividir-nos. Però el parany és tan evident que l'hauríem de superar fàcilment.

Junqueras i Puigdemont no tenen dret, avui, a no entendre's. Em sap greu dir-ho d'aquesta manera tan rotunda, però estic segur que molts lectors comparteixen aquest sentiment, aquesta presa de posició. I tots dos, i els seus partits, saben que això vol dir que hi ha actituds que cal evitar, com ara la de donar pàbul i versemblança a les maniobres del govern espanyol o a les filtracions interessades dels mitjans al seu servei i al servei d'aquest estratagema desesperat.

—
I és ben clar que no cal ser tan curt de mireres per a fer servir una maniobra evident com aquesta per arrapar uns pocs vots a qui menys cal arrapar-los, a aquells amb qui es compartirà govern i s'hauria de compartir projecte. Perquè Junts per Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya, la CUP —i amb ells tothom— val més que siguin conscients d'una cosa: després del debat d'investidura, de cap manera no ens espera una legislatura plàcida de quatre anys, sinó més aviat l'enfrontament més decisiu, potser el definitiu. I la força de tothom, la que és representada en els 2.078.340 vots, serà més necessària que mai. Unida. Unida. Unida.

Qui són els nous diputats dels comuns al Parlament de Catalunya?

Grup parlamentari El grup parlamentari dels comuns es renova amb tot de cares noves

Elisenda Alamany i Xavier Domènech, els primers de la llista de Catalunya en Comú-Podem. ACN

ROGER GRAELLS

A bans de néixer, els sondatges preveïen grans resultats per a Catalunya en Comú en unes eleccions al Parlament de Catalunya. La victòria d'Ada Colau a Barcelona va impulsar una coalició d'esquerres que havia funcionat a la capital catalana el

maig del 2015, en plena onada del discurs del canvi del 15-M, i també a l'estat espanyol amb Podem i Pablo Iglesias, que irrompia al Parlament Europeu.

Quatre mesos més tard, a les eleccions al parlament del 27 de setembre de 2015, ICV-EUiA no va voler concórrer-hi tota sola, sinó que s'hi presentà amb Podem i Equo sota el paraigua de Catalunya

Sí que es Pot (CSQP). El pobre resultat del 27-S —onze escons, dos menys que els que havia obtingut ICV el 2012— es va justificar per les pressions en la configuració de la candidatura, l'elecció del candidat (Lluís Rabell) i la manca de suport de Barcelona en Comú i Colau a la coalició.

Les discrepàncies entre els diputats de CSQP —especialment entre Joan Coscubiela i

La victòria d'Ada Colau a Barcelona va impulsar una coalició d'esquerres que havia funcionat a la capital catalana

Xavier Domènech empitjora els resultats de Rabell i Coscubiela. ACN

Albano-Dante Fachin— van fer-se públiques ben aviat, amb crisis diverses. La més important va ser la discussió pel temps d'intervenció al ple: Fachin entenia que el protagonisme de Coscubiela esborrava l'espai que havia de tenir Podem Catalunya. Les diferències van esclatar el 6 de setembre, en el debat de la llei del referèndum, quan els diputats de Podem i Joan Josep Nuet (EUiA) van abandonar el ple perquè Coscubiela no havia cedit la paraula a Joan Giner. Se n'anaren tots, llevat de Jèssica Albiach, que repeteix com a diputada.

Els comuns han encarat una campanya electoral marcada per la repressió de l'estat espanyol, amb l'empresona-

ment dels líders de l'ANC i Òmnium Cultural, vuit consellers del govern, l'exili del president Puigdemont i de quatre consellers a Brussel·les i la intervenció de l'autonomia amb l'aplicació de l'article 155. La polarització dels votants, juntament amb l'equidistància dels comuns entre l'independentisme i el bloc del 155, han frenat l'impuls de la candidatura.

Dels vuit diputats que ha obtingut Catalunya en Comú-Podem, set corresponen a la circumscripció de Barcelona (Xavier Domènech, Elisenda Alamany, Marta Ribas, Susanna Segovia, David Cid, Joan Josep Nuet i Jèssica Albiach) i un a la de Tarragona (Yolanda López). Tres

La polarització dels votants, juntament amb l'equidistància dels comuns entre l'independentisme i el bloc del 155, han frenat l'impuls de la candidatura

repeteixen (Nuet, Albiach i Ribas), mentre que els altres cinc s'estrenen a la cambra catalana.

Ara un dels principals objectius dels comuns serà cohesionar el grup parlamentari, tot cercant l'equilibri entre les diverses forces polítiques. Se suposa que se n'encarre-

garan Domènech i Alamany, que són les cares visibles de Catalunya en Comú, a més de Segovia, que prové de l'entorn de Colau. Les diverses sensibilitats es fan paleses amb la presència dels dos coordinadors d'ICV (Ribas i Cid) i dues diputades de Podem (Albiach i López), a més de Nuet (EUiA).

Xavier Domènech

El cap de llista és la cara més coneguda. Les dues victòries consecutives d'En Comú - Podem a Catalunya a les eleccions espanyoles el van impulsar com a arquitecte de la coalició dels comuns. Historiador de formació, Domènech ha estat un activista social i una de les persones de confiança de Colau i Iglesias.

Elisenda Alamany

Coordina la comunicació dels comuns i n'és una de les portaveus. Alamany ha estat professora de català i regidora a Castellar del Vallès. Ha estat implicada en la Plataforma Antifeixista i en Procés Constituent. Ha assegurat unes quantes vegades que és favorable a la independència.

Jèssica Albiach

Albiach formava part del nucli dur de Fachin a Podem Catalunya, però des de bon principi es va incorporar a la coordinadora dels comuns, mentre que Fachin es negava a acceptar-ne les condicions. Ha treballat en mitjans i gabinets de premsa al País Valencià, a les Illes i al Principat. Sempre ha estat vinculada a Podem.

Marta Ribas

Marta Riba és la co-coordinadora d'ICV i és diputada des del 2012. Ha treballat de periodista i ha estat regidora a Rubí (2004-2013). Com tots els diputats ecosocialistes, ha estat bel·ligerant amb les forces independentistes i ha abonat el discurs contrari a la República.

Joan Josep Nuet

Com a membre de la mesa del parlament l'última legislatura, Nuet ha anat a declarar per les querelles per haver permès debats i votacions sobre el referèndum. Sempre s'ha mostrat contrari a la independència, però ha defensat amb vehemència els membres sobiranistes de la mesa i els presos polítics.

Susanna Segovia

Prové de Barcelona en Comú. Va estudiar ciències de la comunicació i s'ha especialitzat en cooperació internacional i participació ciutadana. Va viure dotze anys a l'Equador, on va militar en moviments socials favorables als pobles indígenes i pagesos. D'ençà que va tornar a Catalunya, el 2014, forma part del nucli dur de Colau.

David Cid

Home fort d'ICV, abans va coordinar l'organització juvenil Joves d'Esquerra Verda i també s'ha implicat en moviments socials com la plataforma Aturem la Guerra i Unitat contra el Racisme i el Feixisme. Biòleg de formació, Cid va substituir Joan Herrera al capdavant d'ICV.

Yolanda López

És l'única diputada dels comuns fora de Barcelona. La cap de llista per Tarragona és administrativa comptable. Va impulsar el cercle de Podem al Vendrell i ja va formar part de la llista d'En Comú Podem a les eleccions espanyoles. Ha estat activista en l'àmbit de l'educació infantil. III

Teatre 'L'elisir d'amore' dirigida per Mario Gas

Estrenes 'Molly's game' d'Aaron Sorkin

Recepta Corona de mango

VilaWeb { Paper > 6-7/1/2018

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

Barcelona compta amb quatre exposicions
que analitzen l'obra de l'artista
des de diverses perspectives

QUATRE MANERES D'ACOSTAR-SE A L'OBRA DE JOAN PONÇ

'Nocturn', de Joan Ponç. vw

QUATRE MANERES D'ACOSTAR-SE A L'OBRA DE JOAN PONÇ

Exposicions Barcelona compta amb quatre exposicions que analitzen l'obra de l'artista des de diverses perspectives

REDACCIÓ

Durant aquest mes de gener, encara es mantenen obertes a Barcelona les exposicions dedicades a l'obra del pintor Joan Ponç. Tant la Pedrera com les galeries Eude, Joan Prats i Dolors Junyent ofereixen mostres sobre l'obra d'aquest artista per a commemorar-ne el norantè aniversari. Ponç va ser un dels principals renovadors del surrealisme durant la postguerra i també va ser fundador del grup Dau al Set. Tota la seva obra gira entorn de l'anàlisi de la condició humana.

'Joan Ponç. Diàbolo', a la Pedrera

La mostra 'Joan Ponç. Diàbolo', inaugurada el 6 d'octubre i que es podrà visitar fins al 4 de febrer a la Pedrera, exhibirà per primera vegada en públic la pintura 'L'orella'. L'obra ha estat cedida per la firma d'advocats Roca Junyent a la Fundació Catalunya – La Pedrera. L'entitat pretén mostrar una nova interpretació de les obres i de la figura de Ponç, que, segons els responsables de l'exposició, ha demostrat durant la seva trajectòria una capacitat immensa d'explorar els racons 'més recòndits i foscos' de l'ésser humà.

'Joan Ponç. Diàbolo' vol divulgar la pintura de l'artista i el caràcter 'soli-

tari, únic i màgic' que definia la seva essència, en paraules dels responsables de la mostra. Ponç també és considerat com el primer pintor que va renovar la pintura plàstica d'avantguarda després de la guerra de 1936-1939.

'Joan Ponç. Don Quixot, Kafka i altres somnis', a la Galeria Eude

L'exposició 'Joan Ponç. Don Quixot, Kafka i altres somnis' de la Galeria Eude coincideix amb l'antològica que li dedica la Fundació Catalunya – La Pedrera. La mostra pretén ensenyar un Ponç creatiu, original i únic i cerca la cara irònica, optimista i esperançadora del pintor. És

Tant la Pedrera com les galeries Eude, Joan Prats i Dolors Junyent ofereixen mostres sobre l'obra d'aquest artista

Detall de 'Le cheval de bois, XII'. vv

complementada amb tres fotografies de Pilar Aymerich i un vídeo d'una entrevista que li va fer Montserrat Roig el 1979.

'Joan Ponç: màgia i misteri', a la Galeria Dolors Junyent

'Joan Ponç: màgia i misteri', prorrogada fins al 3 de febrer, es divideix en dos espais. El primer, presenta una selecció de peces de diverses èpoques: des de l'etapa de Dau al Set a les suites quadrades i geometries posteriors. A l'Espai B, en canvi, se centren més en el vessant misteriós, màgic i oníric de l'obra del pintor.

'Ponç/Brossa', a la Galeria Joan Prats

'Ponç/Brossa' és una mostra dedicada

als dos artistes més significatius en la recuperació de l'art d'avantguarda a Catalunya després de la guerra civil de 1936-1939. El 1982, Joan Brossa va mostrar per primera vegada els seus poemes objecte i visuals en l'exposició a la Galeria Joan Prats.

I quina relació té aquest artista visual amb Joan Ponç? Un dels principals punts d'unió era el gust per la màgia, l'endevinació i l'ocult. A més, el 1946 van publicar, juntament amb Arnau Puig i Enric Tormo l'únic número de la revista *Algol*, que volia ser un revulsiu arran de la pèrdua d'idealisme dels seus contemporanis.

Les obres de Brossa i Ponç tam-

bé coincidien temàticament en una preocupació i una crítica a la societat. La relació entre ambdós es va plasmar en els poemes de Brossa al·lusius a Ponç i en diversos dibuixos seus: els *Dibuixos podrits* (1947) i *les Metamorfosis* (1947), la suite *Joan Brossa-Joan Ponç* (1947), la coberta del llibre *Dragolí* de Brossa (1950) i el guaix *Brossa, Brossa* (1950), recollits a la mostra.

L'exposició vol mostrar les trajectòries dels dos artistes: una primera part, amb obres del període de Dau Al Set, el moment de més afinitat entre tots dos, i una segona part amb obres posteriors. ■

'L'elisir d'amore' és un melodrama 'giocoso' en dos actes de Gaetano Donizetti. ACN

MARIO GAS DIRIGEIX UNA NOVA VERSIÓ DE 'L'ELISIR D'AMORE' AL LICEU

Òpera Aquest cap de setmana s'estrena l'òpera de Donizetti, que ja havia estat dirigida pel director de teatre

REDACCIÓ

Des de diumenge i fins al 28 de gener, al Gran Teatre del Liceu es podrà gaudir d'una nova versió de l'òpera *L'elisir d'amore*, de Donizetti. Mario Gas és el director d'aquesta producció, i Ramón Tebar s'ha encarregat de la direcció musical. Pel que fa als cantants, destaquen el tenor Pavol Breslik i la soprano Jessica Pratt, que interpretaran la parella protagonista, acompanyats de Paolo Bordogna, Roberto de Candia i Mercedes Gancedo.

Segons Mario Gas, la reposició tindrà l'essència 'de sempre', serà una obra 'còmica' i 'directa' sense perdre la seriositat i la sensibilitat. El protagonista, Nemorino, es presenta de manera diferent, humil i tímid, i no tant com un ruc, com era habitual en la majoria de representacions.

La soprano australiana Jessica Pratt, que debuta en el rol d'Adina, defineix el seu personatge com 'còmic, fort i independent'. En aquest sentit, Pratt celebra que en aquest muntatge l'Adina pugui decidir el seu destí, a diferència d'altres òperes, cosa que, a parer seu, la fa interessant. 'A la darrera ària, fem una

escenificació sense talls i això és un repte que m'agrada molt', diu l'australiana.

Gas subratlla que la producció tindrà el mateix decorat i vestuari que el muntatge dels anys trenta. Tot i això, hi haurà petits detalls nous, com ara talls de música 'oberts'.

L'elisir d'amore és un melodrama *giocoso* en dos actes, compost per l'italià Gaetano Donizetti, del llibret del poeta genovès Felice Romani. Mario Gas va abordar per primera vegada aquest treball el 1983, tot i que no es va muntar fins al 1998 al Teatre Victòria. L'òpera es va portar al Liceu amb reposicions el 2005 i el 2012.

Jessica Chastain protagonitza el primer llargmetratge dirigit per Aaron Sorkin, 'Molly's game'. STXFILMS

AARON SORKIN DEBUTA COM A DIRECTOR AMB EL FILM SOBRE EL MÓN DE LES APOSTES 'MOLLY'S GAME'

Aaron Sorkin, conegut per haver dirigit sèries de televisió com ara *The West Wing* i *The Newsroom*, debuta aquest cap de setmana com a director del llargmetratge *Molly's game*, un drama basat en fets reals que explora el món de les apostes. El film, protagonitzat per Jessica Chastain, es basa en fets reals i narra la història de l'ex-esquiadora Molly Bloom. Més enllà d'aquest film, també arriba als cinemes el drama *El museo de las maravillas* i el quart lliurament de la saga de terror *Insidious*.

Molly's game

Direcció: Aaron Sorkin. Intèrprets: Jessica Chastain, Samantha Isler, Claire Rankin; Idris Elba, Kevin Costner, Michael Cera. Gènere: Drama.

Molly és una ex-esquiadora olímpica que, després d'haver patit un accident, es dedica a organitzar partides de pòquer il·legals en els millors hotels dels Estats Units. La jove guanyarà milions de dòlars fins que l'FBI la comenci a investigar. El prestigiós advocat Charlie Jaffey serà la seva única oportunitat per a evitar la presó. Basada en fets reals.

Wonderstruck*El museo de las maravillas*

Direcció: Todd Haynes. Intèrprets: Michelle Williams, Amy Hargreaves, Julianne Moore; ory Michael Smith, Tom Noonan, Oakes Fegley. Gènere: Drama.

En Ben i la Rose són dos infants que viuen en dues èpoques molt diferents –1920 i 1970– a la ciutat de Nova York. Però tots dos tenen somnis: en Ben vol conèixer el seu pare i la Rose està fascinaada per una misteriosa actriu. Quan en Ben descobreix a casa seva una pista i la Rose llegeix un titular d'un diari, començaran una aventura que es desenvoluparà amb una fascinant simetria.

Insidious: The Last Key*Insidious: la última llave*

Direcció: Adam Robitel. Intèrprets: Caitlin Gerard, Jerrika Hinton, Leigh Whannell; Javier Botet, Spencer Locke, Angus Sampson. Gènere: Terror.

Elise Rainier té la capacitat de posar-se en contacte amb els morts i s'enfrontarà amb unes misterioses aparicions que es produeixen a Nou Mèxic, Estats Units, a la casa on va viure durant la infantesa. Per ajudar els nous inquilins, Elise haurà de plantar cara als esperits i les forces del mal que hi ha entre aquelles parets.

Brad's Status*Qué fue de Brad*

Direcció: Mike White. Intèrprets: Jenna Fischer, Luisa Lee, Felicia Shulman; Ben Stiller, Austin Abrams, Michael Sheen. Gènere: Comèdia.

En Brad és un home que, tot i tenir una bona carrera professional i una família feliç, està obsessionat amb les fortunes dels seus amics. A punt de fer cinquanta anys, té la sensació que no ha fet res de profit. Durant un viatge a amb el seu fill, en Brad es veurà obligat a enfrontar-se amb els seus amics i, sobretot, amb els seus sentiments de fracàs.

CORONA DE MANGO

Unes postres refrescants
per a tancar aquestes festes

Ingredients

- 1 mango gros
- 3 llimones
- 100 g de sucre
- 3 clares d'ou
- 5 fulles de gelatina
- 3 iogurts naturals
- fruita (mandarina, maduixes, kiwi...)

NEUS CUSCÓ

Agafem el mango, el pelem i el tallem. El posem en un bol i hi afegim el suc d'una llimona i mitja. La llimona i mitja que queda la ratllem. Hi afegim el sucre i els iogurts. Ho passarem tot per la batedora, fins que quedi una textura fina.

Mentrestant, posem les cinc fulles de gelatina en aigua freda, uns cinc minuts. Les escorrem i, per desfer-les, les mullim amb tres o quatre cullerades d'aigua calenta. Barregem la gelatina amb la crema de mango que tenim preparada.

Muntem les clares a punt de neu i també les barregem amb la crema de mango, amb molta cura, perquè no baixin.

Tenim a punt un motlle corona de silicona, l'esbandim per tenir-lo mullat i hi posem la crema. El tapem amb paper film i el deixem a la nevera unes sis hores.

En el moment de servir, donem la volta a la corona a sobre d'una safata. Guarnim la corona amb fruita variada tallada i ben posada.

Aquestes postres també es poden fer amb plàtan, si us agrada més que el mango.

El Suprem culpa Junqueras de la violència de l'estat contra els catalans per mantenir-lo a la presó

'Persistiu perquè jo persistiré', el missatge de Junqueras després de la decisió del Suprem

Fachin retreu a Coscubiela que critiqui el Suprem: 'Ara entens per què t'aplaudia el PP, PSC i Cs?'

Cobreixen de braços grocs l'ambaixada espanyola a Londres per a demanar l'alliberament dels presos polítics

La República Txeca i Eslovàquia posen la separació dels seus països com a model per a Catalunya i Espanya

Reaccions d'indignació a la decisió del Suprem sobre Junqueras: 'Ja no són presos polítics; són ostatges'